

Children's participation in urban planning

How can children participate in the planning and design of recreational areas in the city of Groningen?

January 2022

Colophon

Title: Children's participation in urban planning

Author: Josephine Ynskje Faber

Contact: j.y.faber@student.rug.nl

Student number: S3733246

Bachelor: Human Geography and Planning

University: Rijksuniversiteit Groningen

Version: Final version

Date: January 2022

Supervisor: Dr P. (Philippe) Hanna

Word count: 5600

Abstract

There is a growing awareness of the importance of children's participation in projects that affect them. The development of social infrastructure is an example of such a project where children's participation is key. Within Groningen there have been a few cases where children were able to participate in a project, however, in most cases, children are still not involved or not participating in a way that gives them any power. Therefore, the research question of this research is: *“How can children participate in the planning and design of recreational areas in the city of Groningen?”*. Qualitative research, consisting out of 4 semi-structured interviews shows that to have children successfully participating in the planning and design of social infrastructure, there needs to be an awareness about the importance of children's participation and there needs to be more knowledge about different participatory approaches and the different methods and tools that can be used.

Keywords: *Children's participation, social infrastructure, child-friendly cities, methods for participation, participatory approaches.*

Table of contents

Colophon	2
Abstract	3
Table of contents	4
Chapter 1. Introduction	6
1.1 Background	6
1.2 Research problem	6
1.3 Structure of the research	7
Chapter 2. Theoretical Framework	8
2.1 Defining the child	8
2.2 Children's position within urban planning	8
2.3 Benefits of including children in urban planning	8
2.4 Approaches	9
2.5 Citizen participation in urban planning	12
2.6 Methods of participation	12
2.6 Conceptual model	14
Chapter 3. Methodology	15
3.1 Secondary data collection	15
3.1.1 Literature research	15
3.1.2 Desk research	15
3.2 Primary data collection	15
3.3 Data analysis	17
3.4 Ethical considerations	17
Chapter 4. Results	18
4.1 Experiences of children's participation	18
4.2 Children's position in the planning and design of social infrastructure	19
4.3 The improvement of children's participation	20
Conclusions	21
References	22
Appendix	23
Appendix 1: Interview outline Heman Ubbens (Interviewee 1) and Rik van Niejenhuis (Interviewee 2)	23

Appendix 2: Interview outline Paul van den Bosch (Interviewee 3)	24
Appendix 3: Interview outline Chantalla pleiter (Interviewee 4)	25
Appendix 4: Herman Ubbens (Interviewee 1)	26
Appendix 5: Rik van Niejenhuis (interviewee 2)	32
Appendix 6: Paul van den Bosch (Interviewee 3)	38
Appendix 7: Interview transcript Chantalla Pleiter (Interviewee 4)	50
Appendix 8: Informed consent Chantalla Pleiter	60
Appendix 9: Codebook (To be included in final version)	61

Chapter 1. Introduction

1.1 Background

Since the UN's Convention of the Rights of the Child (UNCRC, 1989) there has been an increasing awareness amongst scholars on how to successfully include children in projects that affect them (Ataol et al., 2020). The UNCRC states that every child has the right to survive healthily, to go to school, to receive protection, to participate, and to play. All children have the same rights, no matter what country they live in (UNCRC, 1989). An example of space and place for these rights are urban recreational areas. Urban recreational spaces are the areas within a city where time seems to slow down a little, creating room for the possibility of meeting a new person. Spaces that provide such a possibility are playgrounds, sports fields and bathing areas. It also includes spaces where social and cultural activities take place, like restaurants, cinemas, galleries and museums (Mokras-Grabowska, 2018). To make these urban recreational spaces a fitting place for children, children should be partners in the development of these places, because only they are the ones that truly know how the local environment and development decisions impact them (Driskell, 2002). In addition to this, children also have the right to participate, as article 12 of the UNCRC states that every child has the right to participate in decisions that affect them and that adults are obligated to take the youngsters seriously (UNCRC, 1989). Thus, the non-participation of children in projects that affect them is a contravention of the UNCRC. It is a challenge for the city's municipality to successfully include children in their development projects. The Municipality of Groningen seems to be aware of the importance of the inclusion of children. In 2019, children were invited to share ideas on the city center at the Let's Gro festival by making drawings and chatting with other children (RTV Noord, 2019). In 2020, members of the Kinderraad, a council existing of 33 children, one from each of the 33 schools in Midden- Groningen were invited to make a proposal for the Akerkhof and the Westerhaven (Spoelstra, 2020). Furthermore, the project proposal 'Spelen in de binnenstad' (Rubenstiel et al., 2020), a proposal that suggests increasing the child-friendliness of the city by creating more play opportunities, also included children to help shape their proposal. However, the inclusion of children in these projects doesn't directly mean that these young people actively participated in the projects. In some cases, the inclusion is a form of non-participation, like tokenism, where the child is included but has little or nothing to say about the project. (Driskell, 2002). In these cases there seems to be 'participation', but the children's input and perspectives are not actually considered in the decision making process.

1.2 Research problem

This research aims to analyze how the municipality of Groningen has, thus far, included children in the planning and design of social infrastructure. Based on this, children's participation by the municipality of Groningen is compared to the participation methods found through literature

research to eventually see how children's participation by the municipality of Groningen can be improved.

This research adopts the following research question:

How can children participate in the planning and design of recreational areas in the city of Groningen?

Followed by the following sub-questions:

1. *What are the current experiences on including children in projects in Groningen?*
2. *What is the current position of children in urban planning and design in Groningen?*
3. *How can the participation of children in the planning and design of recreational areas in Groningen be improved?*

1.3 Structure of the research

First, the current concepts, theories and methods considering children's participation in urban planning are discussed in the theoretical framework. Then, the methodologies of this research will be explained and justified. After this, the results will be presented and discussed according to the theoretical framework. Lastly, the outcomes of the sub-questions will be combined to answer the main question of this research in the conclusion.

Chapter 2. Theoretical Framework

2.1 Defining the child

There are different definitions for who are considered as 'children', depending on its context. Generally, a child can be defined as anyone under the age of 18. In the context of participation, this definition could make sense, as this group lacks voting power. However, Simpson (1997) states, this definition might exclude children that are often labelled as youths, so he argues that a more sensible definition in the context of participation is more suitable. Therefore he defines children as: “*children are those who have not yet reached full intellectual or social maturity.*” (Simpson, 1997). This research will adopt this definition.

2.2 Children’s position within urban planning

During the last three decades, there has been a clear shift in children's participation in urban planning and design. Research by Francis and Lorenzo (2002), which looks back more than three decades on the history of planning with children has categorized different ways children have been included in urban planning in 'seven realms'. All realms have their approaches, theories and objectives. Some realms are outdated and not active anymore, whereas others are still energetically used in urban planning and design. One example of an active realm is the 'rights' realm, where children are seen as citizens and have the right to participate in planning and decision making. Another example is the realm of 'Institutionalization', where children are considered as adults and can participate in planning with institutional boundaries set by adults. Overall, Francis and Lorenzo observe that children's participation has shifted from designing for children to designing with children. As earlier introduced, the UN's Convention of the Rights of the Child (UNCRC, 1989) played an important role in making this shift happen, as Article 12 (UNCRC, 1989) of the convention states that every child has the right to participate in decisions that affect them and that adults are compelled to take them seriously.

2.3 Benefits of including children in urban planning

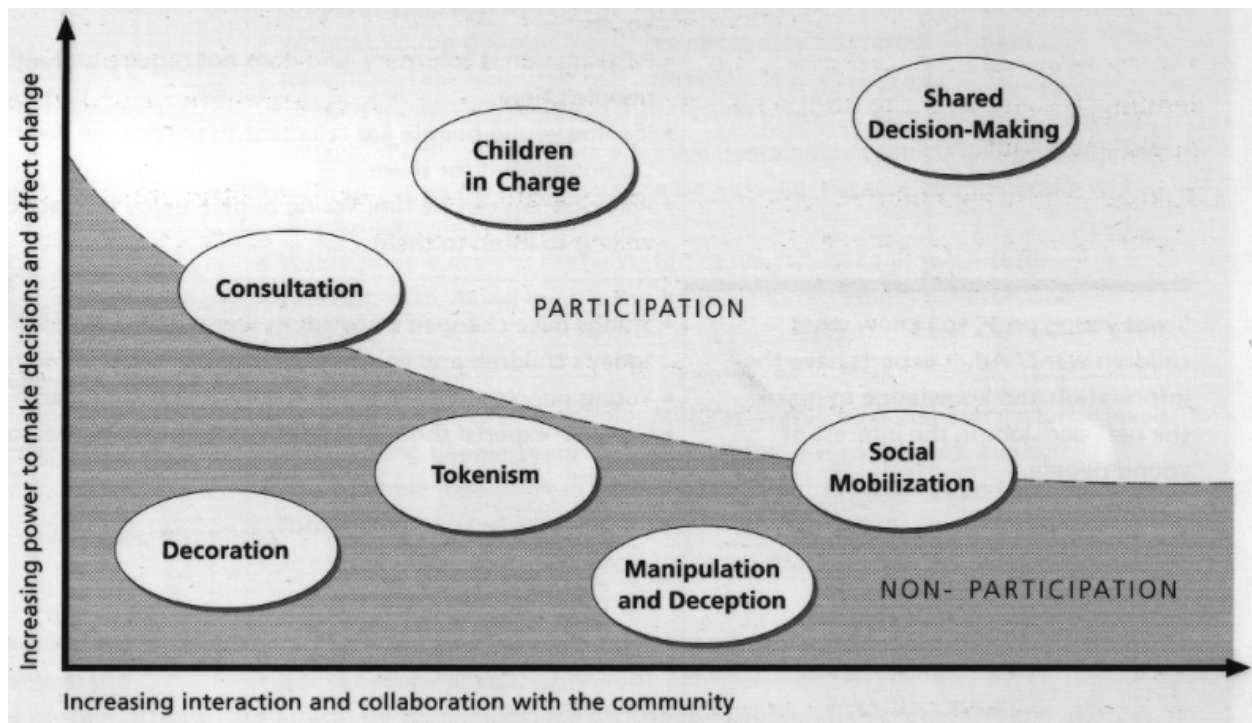
By 2050, 66 percent of the world population will live in urban settings, the majority of which will be children under the age of 18 (UNICEF 2016). Therefore it is important to create places and spaces within that are suitable for all inhabitants of the cities, including children. However, it is unclear what kind of environments are most suited for children. For example, streets are important for expanding children’s social networks (Verstrate and Karsten, 2011). As children are highly influenced by their surroundings, it could be concluded that children are an important stakeholder when it comes to the development of social infrastructure. Driskell (2002) states that the inclusion of children has major benefits for both the children, the planners and policymakers. Through participation the child gets in touch with new skills and knowledge,

creates a sense of civic responsibility, develops confidence in achieving goals and of course, they will get the opportunity to work on a fun project together with other children. Policymakers and planners also learn through children's participation. They will become familiar with the true perspective of children and will therefore get a better understanding of the needs of this specific group. Based on this they will be able to create more child-friendly places, which then again contribute to children's well-being.

2.4 Approaches

Participatory approaches differentiate from each other in the level of inclusion. In some cases, children are included but have little or nothing to say about the project. In the book *“Creating better cities with children”* (Driskell, 2002) the authors describe two dimensions of Children’s participation: the dimension of non-participation and the dimension of participation. The dimension of non-participation is where children seem to be included, but have little to no power. In the dimension of participation children are actively included and their input is taken seriously in the decision making process. Although Driskell (2002) argues that the highest form of participation is always favourable for a project, he does say that these levels of participation are not always possible for certain projects, Figure 1 shows the dimensions of children's participation with its different forms. The forms of participation are shortly introduced below at the hand of figure 1.

Figure 1: Dimensions of young people's participation (Driskell 2002)

Forms of Non-participation

- **Manipulation and deception** are when children are given the idea of participating, while they are not actually taken seriously. For example, a group of children is invited to help design a new playground for the neighborhood, they go through the emotional process of participating, but in the end their ideas are not attended to.
- **Decoration** happens when children are used to creating the idea of participation, without being carefully informed. For example, when a child is asked to cut the ribbon for a new playground, while it had no role in the process of creating the playground and has actually no clue why they are the one to cut the ribbon.
- **Tokenism** happens when it appears that children are actively included in both the process and the decision-making process. For example, children are not only invited for the design session, but they are eventually also invited to participate in the final decision for the playground design. However, the children's voices still have little to no power.

Forms of participation

- **Consultation** is when children are asked about their ideas and perspectives by adult decision-makers. Figure 1 shows that this form shifts towards the realm of non-participation. This is because it is only consultation when the children's input is taken seriously by the adults and this is often not the case.
- **Social mobilisation** is when children carry out an action or programme which is organized by children. Just like 'consultation', social mobilisation tends to shift towards the realm of non-participation. In this case, it is because children are often not well enough informed to successfully participate and are given view power to affect the project.
- **Children in charge** is a form where children are the initiators of a project and have a high level of power in decision making and the determination of outcomes.
- **Shared decision making** is when every member of the community (regardless of age and background) has the opportunity to be involved in a project. Everyone has equal power in the decision making

Previous research about Children's Participation in Urban Planning and Design provides systematic literature research of 30 publications between 1997 and 2007 considering child-focussed urban environments and children's participation in urban development (Ataol et al. 2020). They found three different participatory approaches that are used for planning with children. These approaches will be shortly introduced below in Table 1. The order in which the approaches are introduced corresponds with the degree of participation, starting with a low degree.

Table 1: Three participatory approaches (Ataol et al. 2020)

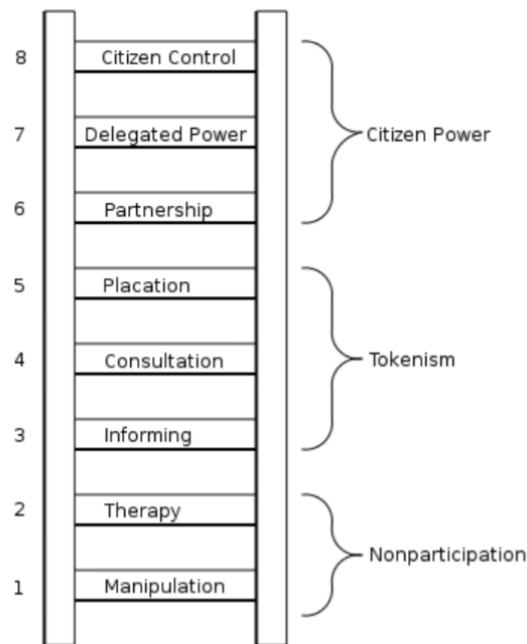
<p>1. Participatory planning research Approach:</p> <p>Aim:</p> <p>Limitations:</p>	<p>Creating a power-sharing platform between researchers and children by doing planning and re-thinking exercises with the children about the urban environment.</p> <p>To collect children’s knowledge, experiences and perspectives.</p> <p>Tends manipulation and tokenism.</p>
<p>2. Participatory action research Approach:</p> <p>Aim:</p> <p>Limitations:</p>	<p>Planning with children in a way that leads to power-sharing in the decision making.</p> <p>To empower and encourage children to take action within the process.</p> <p>Might tend towards consultation.</p>
<p>3. Co-production: Approach:</p> <p>Aim:</p> <p>Limitation:</p>	<p>Co-production and participation throughout the entire planning process.</p> <p>Implementation and decision making together with children.</p> <p>Complex process to organise</p>

The different forms of participation and non-participation of Driskel (2002) combined with the three participatory approaches (Ataol et al, 2020) create a detailed overview of the different approaches when it comes to children’s inclusion in urban planning. The three participatory approaches can be compared to the different forms of participation by Driskell (2002). “Participatory planning research” can be compared with “consultation”, “Participatory action research” can be compared with “social mobilisation” and “shared decision making” can be compared with co-production. When analyzing the results of the research it is important to keep in mind the realm of non-participation because, as has been discussed above, a form of participation can shift towards the realm of non-participation when it is not carried out in the right way.

2.5 Citizen participation in urban planning

Children's participation is a more focussed version of citizen participation, since it is focussed on one specific minority group. However, there are many similarities when approaches for citizen participation are compared to the approaches specifically designed for children. Take for example Arnstein's ladder of participation (Arnstein, 1969), shown in figure 2. The ladder of participation shows different degrees of citizen participation ranging from high to low citizen control. The three participatory approaches of (Ataol et al., 2020) and the dimensions of young people's participation by Driskell (2002) exist out of the exact same building blocks as Arnstein's ladder of citizens participation. Ranking participatory approaches from a high to a low level of participation and differentiating between forms of participation and non-participation.

Figure 2: Arnstein's ladder of participation (Arnstein, 1969)

2.6 Methods of participation

Since there are many different kinds of projects within the development of social infrastructure it is important to identify a method for participation that is most suited. Next to this, there are also many different age groups within children's participation, the study previously introduced, analyzed various projects that included children (Ataol et al., 2020), found that the following structuring of the age groups was mostly used:

- Toddlers (1-3)

- Preschoolers (3-5)
- School-aged (6-11)
- Adolescent (12-18)

When thinking of a participation method, the age group of the children needs to be thought of. For example, children younger than 5 probably need the involvement of a caregiver, whereas older children might require less supervision. Therefore one participation method might be more suited for a certain age group, compared to the other. Horelli (1997) found a way to organize different methods that are used in children's participation in urban planning in 6 different categories, namely:

1. **Diagnostic methods:** An analytic way of evaluating personal, environmental and situational variables (Questionnaire, interview, observation)
2. **Expressive methods:** Encouraging children to express their ideas (drawing and mapping)
3. **Situational methods:** A way to create knowledge on the topic to make sharing ideas easier. This forms the basis for collective situation (discussion and field trips)
4. **Conceptual methods:** Helps the children to think in an abstract way (model making)
5. **Organisational methods:** Support the implementation of the participation's results (children's city council)
6. **Political methods:** Children try to reach someone that can have power over the process (writing a letter to the city council)

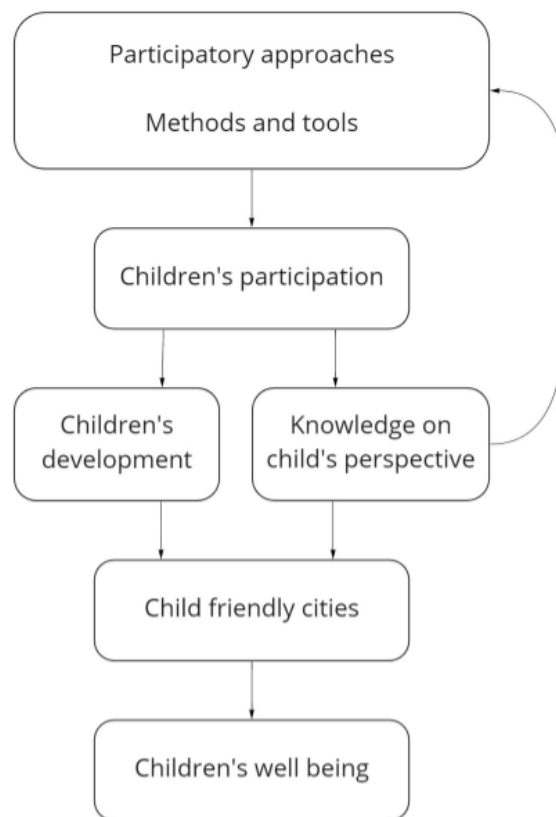
This categorization helps to determine what goal is trying to be reached by which means. However, in the case of most projects, successful participation calls for a tool that is a mixture of these categorisations. For example, an Interview about a playground (diagnostic method) combined with the child's wishes for a future playground is expressed in a drawing (expressive method).

Driskell (2002) proposes a "toolkit", where they focus on different ways of including children in urban planning. An example method is "Roleplay, Drama and Puppetry", where children are supported to communicate through role play. This might be a good solution when an interview seems to be too intimidating. A more familiar method is one of the "Guided tours' ". During the tour, children get informed about the issue. Next to this they also need to be able to express themselves, this can be done by letting children photograph the area or letting them draw a map. To maximise children's participation Driskell advises to always give a complete example to the children, so they know the purpose and feel confident. Supervisors need to show respect and sensitivity to make the child feel comfortable. Children need to have the opportunity to take over the lead after they know what to do. There should always be enough time and supervisors should stay objective about both the project and the children's ideas.

2.6 Conceptual model

The conceptual model of this research is presented below in figure 3. It shows the relationship between different concepts introduced in the theoretical framework. The conceptual model will help to organise the research and bring clarity and focus (Punch,2014). The conceptual model suggests that when the right participatory approach (Ataol et al. 2020; Driskell 2002) is selected, with the most fitting methods and tools (Horelli, 1997; Driskell 2002) it will have a positive relationship with children's participation in social infrastructure, which then again will have a positive impact on the child's development and the planners and policy maker's ability to create child-friendly cities (Driskell, 2002). The knowledge of planners and policymakers developed through children's participation can also help contribute to the development of more suitable participation methods and tools. All of the above will lead to the improvement of the overall wellbeing of children.

Figure 3: Conceptual model

On basis of this conceptual model the following hypotheses are formulated:

“When the right participatory approach is selected combined with suited methods and tools, children can successfully participate in the planning and design of social infrastructure.”

Chapter 3. Methodology

3.1 Secondary data collection

3.1.1 Literature research

Literature research was conducted to analyze the concepts, theories, methods and approaches within children's participation in urban planning. This review was essential to create the conceptual model and to formulate the hypothesis (Punch, 2014). It also created the basis for the interview outlines and will play an important role to answer subquestions 1,2 and 3. The relevant literature used for this review was found by using search engines like 'Google Scholar' and 'Smartcat'. Additional literature was found by searching for suitable articles in the reference lists of the articles with the most relevant subjects.

3.1.2 Desk research

To answer sub-questions 1 and 2, a desk research was conducted. The main goal of this desk research was to identify previous projects that have included children, within the municipality of Groningen. The data consists of news articles from local papers, the data was mainly found by making use of the search engine 'Google'.

3.2 Primary data collection

To answer subquestions 1,2,3 and eventually the main question, a qualitative research approach has been implemented (Punch,2014). Information was collected by conducting four interviews with key stakeholders when it comes to children's participation in the planning and design of social infrastructure. Examples of key stakeholders are project developers/ managers that work on social infrastructure, people that actively include children in their projects, project developers/ managers that have included children in their projects and staff of the municipality that aspire to create a child-friendly city. Many people have been contacted through both email and phone, like the person that has worked on the project described in the introduction, where children were invited to create a plan for Westerhaven and the Akerkhof (Spoelstra, 2020), but unfortunately, a large part of those who were contacted could not fit an interview in their schedule. So, one should keep in mind that this research lacks some perspectives on the topic, especially the perspective of a project developer that already has included children in their project. Next to this, the different stakeholders for this research within the municipality of Groningen seem to have contact with each other. Knowing that someone familiar to them already has been interviewed, they assumed that they could not add anything that the other person did not say. In the end, a total of four semi-structured interviews were conducted. The structure of the interview provides flexibility within the interview for both the interviewee and the

interviews (Punch,2014), leading to a more open conversation with room to go more in-depth. All interviews were conducted in Dutch.

The first two interviews are with city councillors that have worked on the initiative proposal “Spelen in de binnenstad”, which translates to “Play in the inner city”. In their proposal, they state that there should be more opportunities for play in the inner city of Groningen to make the city more child friendly. They included children’s opinions to help shape the initiative. The third interviewee was the project manager that works on the renewing of the Grote Markt in Groningen (Gemeente Groningen, 2021). This is the main square of Groningen and is considered a social infrastructure. The fourth and final interview was with an artist that has worked on an art installation named the “Orkest Ontdekker” that was presented during the KinderBiennale (Groninger Museum, 2021), an exposition for children that is also partly organized by children. She has experience with including children in the process of making art. Separate interview guides have been prepared, one for the two city councillors, one for the project manager and one for the artists. They can be found in Appendix 1, 2 and 3. Table 2 shows an overview of the interviewees.

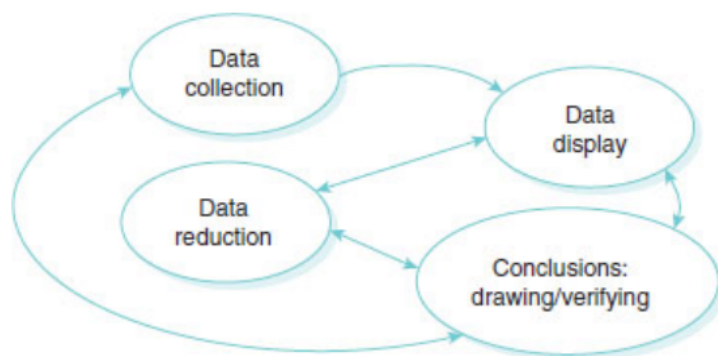
Table 2: Overview of the interviewees

	Name	Function	Date	Medium	Transcript	Consent
1.	Herman Pieter Ubbens	City councillor	14/11/2021	GoogleMeet	Appendix 4	Recorded
2.	Rik van Niejenhuis	City councilor	14/11/2021	Phone	Appendix 5	Recorded
3.	Paul van den Bosch	Project manager	1/12/2021	Phone	Appendix 6	Recorded
4.	Chantalla Pleiter	Artist	3/12/2021	In-person	Appendix 7	Appendix 8

3.3 Data analysis

All interviews are recorded with consent and are transcribed afterwards using “listen ‘n write”. Then, the data collected is analyzed through the Miles and Huberman framework of qualitative data analysis, which shows in figure 3 (Punch, 2014). Starting with the reduction of the data by summarizing, segmenting and coding the data with help of “ATLAS.ti”. The interview transcripts were analyzed based on three descriptive codes (Punch, 2014), namely “Current experiences”, “Current position” and “Room for improvement”. Each code stands for one of the three sub-questions and therefore helps to structure the data. The second step based on the data analysis framework is data display. In this case, the data is displayed in the chapter “results”. The displayed data lays the foundation for the final step, namely the drawing and verifying of the conclusions. The conclusions can be found in the last chapter of this research.

Figure 3: Miles and Huberman framework of qualitative data analysis (Punch, 2014)

3.4 Ethical considerations

To move through this research ethically, all interviewees were asked to sign a consent form. Before signing, the interviewees were briefly introduced to the research, followed by the question if they agreed if the information that was going to be collected could be used for the interview. The consent form also contained the question of whether they would like to contribute to the research anonymously or if their name could be used. The interviews that were conducted online contain a verbal agreement with the consent form, which are documented on the interview recordings. The consent form of the interview that was conducted in person can be found in Appendix 8. Considering the topic of this research it would be logical to also interview children. Including children in research in an ethical way is delicate and time consuming (UNICEF, 2018) and since the time and the size of this Bachelor’s thesis is limited, it has been decided not to interview children.

Chapter 4. Results

This chapter will present the results of the desk research and the interviews at the hand of the theories and concepts introduced in the theoretical framework. It starts with the discussion of the current experiences of children's participation in projects within the municipality of Groningen, along with an analysis of previous projects that included children within the planning and design of social infrastructure. Next, the position of the child when it comes to the planning and design of social infrastructure is discussed. Finally, different suggestions and statements about the improvement of children's participation are debated.

4.1 Experiences of children's participation

This paragraph answers the first sub-question of this research: *“What are the current experiences on including children in projects in Groningen?”*. Desk research shows that there have been few projects within the municipality of Groningen that has actively included children. For example, during the Kinder Biennale in the Groninger Museum, where they included children to create an exposition for children. A project aspiring to make the inner city more child friendly also seems to recognize the importance of children's participation. In 2020, children were asked to create a plan for the Akerkhof and the Westervaven. Also during the Let's Grow festival children were included to share their ideas about the future inner city of Groningen (RTV Noord, 2020). During this event, children were asked to express their ideas by drawing them. Figure 4 shows one of these drawings, the child would like to have a Lego museum in the inner city.

Figure 4: Drawing during Let's Gro (RTV Noord, 2020)

A common experience amongst all interviewees is that children sometimes have overly creative ideas that cannot be carried out. The Interviewees say that in their experience, children often

come up with ideas that are impossible to implement. For example, during the Let's Gro event, one of the popular ideas was to create a giant trampoline on the Grote Markt. In cases like these, you need to disappoint the child and say that their idea is not realistic. The fear of not being able to carry out wishes of the child also seems to have played a role in deciding whether or not to include children in the planning and design of the Grote Markt. This shows in the following quotation:

“What if you invite a big group of children and say: What would you like to have on this square? Then you'll create expectations. We thought this might not be completely fair. Cause what if we eventually decide to do it another way? This might be disappointing and we thought this would be wrong.” (Interviewee 3, 00:10:54)

so, Interviewee 3 fears that by asking the children what they would like to have on the square, the children will create an expectation that their literal ideas will be used in the project, while children's ideas are often unrealistic. Interviewee 4 suggests another way of coping with these ideas. She states that these 'unrealistic' ideas offer a view from a perspective project designers normally will not get access to and although the ideas sometimes seem to be unrealistic, they can still be used as a valuable source of inspiration.

4.2 Children's position in the planning and design of social infrastructure

In this paragraph the second sub-question: *“What is the current position of children in urban planning and design in Groningen?”*, is answered. Information conducted from the interviews is combined with the theory about participatory approaches described in the theoretical framework to see on what level children currently seem to be participating in urban planning in design in Groningen.

Although all interviewees recognize the importance of including the perspective of the children in projects that affect them, children are still often overlooked in projects. Interviewee 3 (00:19:55), for example, states that people are often busy with thinking about other, bigger stakeholders and that children are not included in this way. If children are involved their level of power on the project seems to be very low. When talking about the involvement of children in projects in Groningen, interviewee 1 said the following:

“Involving children is done sometimes, but then it's more about the “Doing” of it.” (Interviewee 1, 00:11:20)

The level of participation described by this quote can be categorized as a form of non-participation (Driskell, 2002), as the children are not included with the goal of active participation, but merely for the idea of inclusion. Children seem to have had the same position in the Let's Gro event (RTV Noord, 2020), which was introduced earlier. Both Interviewees 1, 2

and 3 knew about the initiative but it is unclear for them how the children's ideas were involved in projects. Therefore it could be concluded that the session with the children was not intended to actively create plans together with the children, but merely to display that children had supposedly participated.

However, there are also projects in Groningen where children seem to have a level of participation that shifts towards the realm of participation (Driskell, 2002). There is information about a project where children were invited to create a proposal for two locations in the inner city of Groningen: Westerhaven and the Akerkhof (Spoelstra, 2020). However, there is still no information to be found on how and if these proposals have been implemented.

The Interviews show that children have a position with a low level of influence when it comes to urban planning projects in Groningen, however, it is important to keep in mind that some important stakeholders for this study have not been interviewed, including the children themselves.

4.3 The improvement of children's participation

In this paragraph the final sub-question of this research *"How can the participation of children in the planning and design of recreational areas in Groningen be improved?"* is answered. The Interviews show that there is room for improvement when it comes to the overall inclusion of children in the planning and design of social infrastructure. A recurring problem, in this case, is that in the first place there is the intention to have children actively participating but that somewhere in the planning process this participation shifts towards the background of the project. As interviewee 1 (00:11:54) states, the planning process is a highly complex system, dependent on strict guidelines and budgets so finding a solution for this problem might be tricky. Interviewee 2 gives an example of a solution:

"We just have to accept that it (including children) is something that takes a lot of time and designers, planners and civil servants should consider this in their way of working" (interviewee 1, 00:13:18)

The interviewees also came with a few ideas and suggestions on how to improve the participatory process for when children are successfully included in the design and planning of social infrastructure. Interviewee 2 (00:13:34) states that it is often unclear for him how the children's input is used in the design process. He suggests that there should be more clarity on how the children's ideas are translated into the final design. Interviewee 4, who has experience with including children in art projects, stresses the importance of including children in a way that goes beyond 'thinking'. She gives an example for the Grote Markt where children could be invited to help think about the project by making maquettes together with other children. That way they can make their ideas visual and exchange ideas with other kids. So, when it comes to children's inclusion in projects there is a need for alternative forms of engagement, which is adapted to the child.

Conclusions

The results show that there is an experience with children's participation where children often come with slightly over creative ideas. These ideas bring doubt for project developers whether or not to include children since they are not sure if they can make the children's wishes come true. Getting familiar with the different methods for participation and tools (Driskell 2002 & Horelli 1997) one can use to guide children's participation could help to make developers more confident in guiding the child's creativity in a way that is beneficial for the project.

Overall, there seems to be a recognition within Groningen of the importance of including children in projects that affect them, however, this doesn't seem to result in the actual inclusion of children in projects. In the cases that children are involved, it still seems to be on a level of non-participation, since the children do not actually have any influence on the outcomes. Awareness about the different participatory approaches (Ataol et al., 2020) could help to assist a shift towards a form of participation that lies within the realm of participation (Driskell,2002).

The interviews show that in many cases there is an intention to actively include children in the design process but that somewhere in the process something shifts and the active participation fades to the background. Knowledge on the benefits of children's participation for both the children, planners and policymakers (Driskell, 2002) could create a bigger awareness of the importance of children's inclusion, which then again helps to push through the good intention to include children.

In conclusion of the main question "*How can children participate in the planning and design of recreational areas in the city of Groningen?*", one could say that to successfully include children in the planning and design of recreational areas in Groningen, different stakeholders within the planning and design need to be informed about the importance and the benefits of children's participation. Next to that, they need to get familiar with the different participatory approaches so they can select a suitable level of participation and avoid forms of non-participation. Given the similarities of participatory approaches when it comes to the overall civic participation in urban planning, one could say that when selecting a suitable level of participation for a project, the municipality can consider children as adults. However, to guide the child's creativity in a way that suits the outcomes of the project, there needs to be awareness of the different methods of participation and tools that are specifically designed for children.

One needs to take into account that these conclusions are purely based on the data gained through the interviews. Due to the overbooked agendas of some important stakeholders for this research, like a project developer that already has included children in their project, the data for this research lacks information of some important stakeholders. Therefore, advice for future research is to further interview key stakeholders when it comes to children's inclusion in Urban planning in Groningen.

References

- Arnstein, S. (1969). Ladder of Citizen Participation. *JAIP*, 35(4), 216-224
- Ataol, O., Krishnamurthy, S. & Van Wesemael, B. (2020) Children's Participation in Urban Planning and Design: A Systematic Review. *Children, Youth and Environments*, 29(2), 27.
- Driskell, D. (2002). Creating better cities with children: a manual for participation. Kingdom: UNESCO
- Francis, M and Lorenzo, R. (2002). Seven realms of children's participation. *Journal of Environmental Psychology*, 22, 157-169.
- Gemeente Groningen (2021). Grote Markt Groningen Definitief Ontwerp, addendum
- Groninger Museum (2021). Kinderbiënnale 2021. Accessed on [17/12/2021]. Retrieved from: <https://www.groningermuseum.nl/en/art/exhibitions/kinderbi%C3%ABnnale> for participation. United
- Horelli, Liisa (1997). A methodological approach to children's participation in urban planning. *Scandinavian Housing and Planning Research*, 14(3), 105–115
- Justyna Mokras-Grabowska. (2018). New urban recreational spaces. Attractiveness, infrastructure arrangements, identity. The example of the city of Łódź. *Miscellanea Geographic*.
- RTV Noord. (2020). Kinderen ontwerpen ideale binnenstad bij Let's Gro: 'Een xxi-trampoline, waarom niet? Accessed on [14/12/2021]. Retrieved from: <https://www.rtvnoord.nl/nieuws/215147/kinderen-ontwerpen-ideale-binnenstad-bij-lets-gro-een-xxi-trampoline-waarom-niet>
- Rubensiel, T., van Niejenhuis, R., Folkerts, F. and Ubbens, H.P. (2020). Initiatiefvoorstel 'Spelen in de binnenstad': Spelen, verblijven en vergroenen.
- Spoelstra, R. (2020). Brief aan de Raad voormalig RO: Spelen in de binnenstad.
- UNCRC. (1989). United Nations Convention on the Rights of the Child (UNCRC)
- UNICEF. (2016). A fair chance for every child. New York: UNICEF.
- UNICEF. (2018). Ethical guidelines for reporting on children. Accessed on [20/01/2021]. Retrieved from: <https://www.unicef.org/montenegro/en/ethical-guidelines-reporting-children#:~:text=In%20intervi,ewing%20and%20reporting%20on,potential%20of%20harm%20and%20retribution.>

Appendix

Appendix 1: Interview outline Heman Ubbens (Interviewee 1) and Rik van Niejenhuis (Interviewee 2)

Openingsvragen

1. *Voorstellen.*
2. *Weloverwogen toestemming en opname.*
3. *Voorstellen interviewee.*

Hoofdvragen

Enkele vragen over het initiatiefvoorstel

1. *Hoe is 'spelen in de binnenstad' ontstaan?*
2. *Wat is de motivatie achter het voorstel?*
3. *Zijn er recente ontwikkelingen omtrent het voorstel?*

Enkele vragen over de betrekking van kinderen bij het voorstel

1. Hebben kinderen geholpen bij het voorstel?
 - a. *Wat was hier de motivatie voor?*
 - b. *Hoe zijn de participerende kinderen geselecteerd? (leeftijd/gender/culturele background)*
 - c. *Hoe is het participatieproces vormgegeven?*
 - d. *Hebben kinderen ook een rol in de uitvoering van het voorstel?*

Enkele vragen betreft de speelvoorzieningen in de binnenstad

1. *Vind u Groningen een kind vriendelijke stad?*
2. *Wat vind u van de huidige speelvoorzieningen in de stad?*
3. *Wat vindt u van het idee om een inclusieve speeltuin te creëren in de binnenstad?*
4. *Denkt u dat het mogelijk is om kinderen te betrekken tijdens het plannen en designs van de deze speeltuin?*
 - a. *Heeft u suggesties?*

Afsluiting

1. *Is er nog iets wat u toe zou willen voegen?*
2. *Bedanken.*

Appendix 2: Interview outline Paul van den Bosch (Interviewee 3)

Openingsvragen

1. *Voorstellen.*
2. *Weloverwogen toestemming en opname.*
3. *Voorstellen interviewee.*

Over de Grote markt

1. *In de mail gaf u aan dat kinderen niet actief waren betrokken bij het plan van de Grote markt Wat was hier de motivatie voor?*
2. *Welke stakeholders zijn wel betrokken bij het project?*
3. *Op watvoor manier zijn deze stakeholders geselecteerd?*
4. *Denkt u dat het achteraf gezien meerwaarde had gehad als kinderen actief waren betrokken bij het planningsproces?*

Over planning algemeen

1. *Uit eerdere interviews is gebleken dat er bij een plan vaak wel de intentie is om kinderen te betrekken, maar dat het vaak misloopt in het planningsproces. Herkent u dit probleem?*
 - a. *Waar ligt dit volgens jou aan?*
2. *In wie zijn handen ligt de keuze om bepaalde groepen met mensen wel/ niet te betrekken?*
 - a. *Wordt dit ook gecontroleerd?*
2. *Wat zou er volgens u moeten gebeuren het vanzelfsprekend te maken voor om ook jongere leeftijdsgroepen te betrekken in het planningsproces.*

Afsluiting

1. *Is er nog iets wat u toe zou willen voegen?*
2. *Bedanken.*

Appendix 3: Interview outline Chantalla pleiter (Interviewee 4)

Openingsvragen

1. *Introduceren*
2. *Weloverwogen toestemming*
3. *Introduceren interviewee*

Hoofdvragen

Over de Kinder Biennale

1. *Wat voor rol had u tijdens de Kinder Biennale?*
2. *Hoe zijn de kinderen die meewerkten aan de kinder biennale geselecteerd?*

Over samenwerken met kinderen in het algemeen

1. *Via de mail gaf u al aan dat je over het algemeen graag kinderen betreft bij projecten, wat is hier je motivatie voor?*
2. *Bij wat voor soort projecten betreft u graag kinderen?*
3. *Selecteert u zelf kinderen die meewerken aan het project? Hoe stel je de groep samen?*
4. *Wat voor rol neemt u zelf aan wanneer je samenwerkt met kinderen? Waarom?*
5. *Heeft u bepaalde strategieën die u toepast om het samenwerken met de kinderen zo soepel mogelijk te laten verlopen?*

Over kinderen betrekken bij de planning van sociaal infrastructuur

1. *Denkt u dat kinderen een betekenisvolle bijdrage kunnen leveren aan het ontwerpen van sociaal infrastructuur (denk aan pleintjes, speeltuinen, buurthuizen).*
2. *Heb je suggesties voor manieren om kinderen aan een ontwerp mee te laten denken?*
3. *Wat ik uit voorgaande interviews vaak hoor is dat kinderen vaak niet worden betrokken bij een ontwerpproces omdat ze bang zijn dat kinderen met onrealistische ideeën komen en dat ze dan achteraf de kinderen moeten teleurstellen dat er geen 'reuze trampo' op de grote markt komt.*
 - a. *Wat doet u wanneer kinderen met ideeën komen waarvan jij direct al weet dat ze niet te realiseren zijn?*

Afsluiting

1. *Is er nog iets wat u toe zou willen voegen?*
2. *Bedanken.*

Appendix 4: Herman Ubbens (Interviewee 1)

[00:00:21]

Herman: Ja ik hoor bij een van de initiatiefnemers en we waren er eigenlijk allemaal over eens dat er te weinig speelvoorzieningen in de binnenstad waren en dat hier wat aan moest gebeuren. We hadden een aantal locaties waarvan we dachten dat het kon en waar in het verleden ook veel onderzoek naar was gedaan en allerlei ontwerpen ook gemaakt, maar het kwam niet echt tot uitvoering. Dus toen dachten we, misschien moeten we toch eens kijken of we een initiatiefvoorstel kunnen maken. En toen hebben we die het meest laten aanpassen bij twee dingen die twee dingen die eigenlijk al gemaakt zouden worden. Er waren toen al plannen voor de herontwikkeling van de binnenstad; nieuwe bestrating, daar wilden we bij aansluiten en bij de nieuwe inrichting leidraad die daar ook voor gemaakt is. Dus hoe worden straten zo opnieuw ingericht en ja, daar wilden we eigenlijk spelen, speelelementen, een plek in geven en dat is wel gelukt. Dus het idee is dus dat wanneer je straten gaat herinrichten dat je dan direct speel elementen daarin meeneemt. Inclusieve speeltuinen via een andere route gekomen omdat onze fractie voor die meest toegankelijke binnenstad heeft gepleit dus dat je bij alles de inclusiviteit en de toegankelijkheid voor iedereen meeneemt, maar daar zijn al wel heel veel fracties voor, maar in de praktijk zie je toch vaak dat hier veel dingen in misgaan.

[00:02:12]

Interviewer: Wat bedoelt u met mis gaan?

[00:02:13]

Herman: Nou ja, dat iedereen het wel wil maar dat het in de praktijk dat het soms wel goed is ingericht, maar de handhaving is best wel heel lastig. Dan wordt er een heel goed plan gemaakt. Het gaat nu trouwens meer over de inrichting van het stratenplan, niet zozeer over speeltuinen. Dan wordt er goed over nagedacht over hoe alle doelgroepen hier goed kunnen functioneren, maar dan blijkt in de praktijk dat heel veel mensen hun fietsen neerzetten op plekken die bedoeld zijn voor mindervaliden om zich goed te kunnen verplaatsen. Dus dan hebben wij het heel goed kunnen ontwerpen, maar in de praktijk lukt het dan niet zo goed. Kwa inclusieve speeltuinen, volgens mij hebben we dat nog steeds niet echt, vanmiddag hebben we nog een overleg, dat gaat over de grote markt en daar zitten wel speelelementen in die in principe wel inclusief zijn, voor iedereen toegankelijk, maar daar moet ik me nog wel even in verdiepen tot in hoeverre dat echt zo is. En ja, jou vraag is dus echt wel een beetje tot in hoeverre is dat met kinderen ontworpen, toch, of niet?

[00:03:46]

Interviewer: Klopt

[00:03:47]

Herman: Dat is voor mij nog een beetje een vraag. Ik weet wel, dat er bij 'Lets Grow' hier allerlei sessies voor zijn geweest om hier met kinderen over te praten. Ontwerpsessies en ideeën over wat ze nou leuk zouden vinden. Ik weet niet of dat dan altijd specifiek over inclusiviteit gaat.

[00:04:26]

Interviewer: Op zich is dat niet zo'n groot probleem, ik vind het ook al interessant om te weten hoe het betrekken van de kinderen in verlopen.

[00:04:25]

Herman: Oké, Ze hebben toen volgen mij ook scholen benaderd om te vragen hieraan mee te doen. Om te vragen wat ze zouden willen kwa spel elementen. Dus dit zou je nog even na kunnen vragen. Dit is niet dit jaar geweest, maar twee jaar terug.

[00:05:11]

Interviewer: Ik neem even een kijkje naar de vragen, ik heb namelijk het idee dat u in het begin al behoorlijk wat informatie hebt gegeven waar ik naar zocht. U zei net al dat er plannen zijn voor inclusieve spelelement in de binnenstad, denkt u dat men hier goed mee op weg is, ziet u zelf potentie voor een inclusieve speeltuin in de binnenstad?

[00:05:05]

Herman: Ja, alleen het kan helemaal geen kwaad om hier nog een keer een slinger aan te geven, want dat soort dingen gaan soms, in de praktijk sneuvelt het nog wel eens, dus ik zal straks nog even moeten kijken, ik ga straks naar de binnenstad, daar worden we bijgepraat over het definitieve ontwerp van de grote markt en daar zou ook, daar zit ook een budget bij om een speelvoorziening te maken, alleen hoe ze dat ontwerpen hebben en hoe inclusief dat wordt dat is wel denk ik een opdracht en dat ga ik even navragen, maar dat is wel de bedoeling. Ik algemene zin w, als je zou kijken naar speelvoorzieningen in de stad en hoe inclusief zijn di, dat is denk ik lang niet altijd het geval, al wordt er al wel jaren rekening mee gehouden. Wat is je definitie van inclusief?

[00:06:25]

Interviewer: Dat de speelvoorzieningen voor iedereen toegankelijk zijn en dat ze uitnodigen tot interactie tussen kinderen van verschillende achtergronden.

[00:06:36]

Herman: Dus is het dan inclusief als er iets te doen is voor kinderen die minder validen zijn of dat het volledig is aangepast.

[00:06:46]

Interviewer: In principe zou het volledig aangepast moeten zijn denk ik. Want anders zullen minder validen zich alsnog buiten gesloten voelen wanneer een kind dat bijvoorbeeld wel kan klimmen op boven in een klimrek zit, terwijl een kind in een rolstoel alleen maar op de grond kan blijven.

[00:07:10]

Herman: Dus dan zou je eigenlijk zeggen, haha, de klimrekken moeten verboden worden.

[00:07:19]

Interviewer: Nee dat denk ik niet, er zullen natuurlijk altijd wel speeltuinen zijn met klimrekken.

[00:07:23]

Herman: Ja nee precies, maar als je zou zeggen, alle speeltuinen moeten inclusief zijn, dan zou je dus eigenlijk zeggen dat er geen klimrekken meer mogen zijn

[00:07:25]

Interviewer: Ik denk dat het een mooi doel is om zoveel mogelijk speeltuinen inclusief te maken, de huidige speeltuinen blijven natuurlijk wel staan en daar zijn al klimrekken aanwezig.

[00:07:34]

Herman: Ja, oké dus dan zeg je dat er eigenlijk overal een inclusieve speeltuin zou moeten zijn. Maar ja, die speeltuinen moeten natuurlijk wel interessant zijn voor alle kinderen. Dat alle kinderen het interessant vinden en samen gaan spelen.

[00:08:01]

Interviewer: Ja, precies.

[00:08:41]

Interviewer: Weet u wat meer over de betrekking van kinderen bij het plannen van sociaal infrastructuur? Zoals bijvoorbeeld, speeltuinen?

[00:08:43]

Herman: Naja, het gebeurt eigenlijk heel weinig, behalve dus bij evenementen, waar over het algemeen gewoon wat vrijer nagedacht wordt over de toekomst van Groningen. Daar is bijvoorbeeld dat Let's Gro evenement voor. Dan gebeurt dat wel...

[00:09:08]

Interviewer: Weet u waarom het over het algemeen niet gedaan wordt?

[00:09:07]

Herman: Ja , omdat ik denk dat kinderen over het algemeen toch niet een belangrijke bijdrage er aan kunnen leveren. Dat vermoed ik. Als je specifiek zou kunnen vragen waar kinderen goede input zouden kunnen leveren.. Ik vraag me af wat het doel ervan zou zijn. Dus als je bijvoorbeeld straten in zou gaan richten en dan kinderen zou gaan betrekken. Zijn er voorbeelden van dat dit leidt tot een veel beter plan?

[00:09:39]

Interviewer: Wanneer een overheid op een inclusieve manier wil handelen dan leidt de betrekking van het perspectief van een kind wel tot een meer inclusieve uitkomst. Weet u misschien iets meer over het Let's gro evenement? hoe kinderen daar zijn betrokken?

[00:11:20]

Herman: Ik zal het even opzoeken, ah, ja, je kan het ook gewoon googelen. Ik weet het weer, ze hebben toen ook een kinderopvang betrokken. Ik denk dat het voor jou ook wel een interessante vraag is.... Dus zegt, kinderen betrekken, dat wordt wel eens gedaan, maar dan meer om het doen.

[00:11:50]

Interviewer: Wat bedoelt u?

[00:11:51]

Herman: Dan worden er wel dingen georganiseerd om kinderen te betrekken, maar dan wordt er uiteindelijk niet zoveel mee gedaan.

[00:11:54]

Interviewer: Waar ligt dat dan aan denkt u?

[00:11:54]

Herman: Nou het planning process.., ter plekke filosoferend he, dat proces is gewoon heel erg ingewikkeld en heel veel plannen zijn stiekem toch al verder, ambtelijk, de ideeën en de budgetten, daar zij best wel strenge kaders voor, zeg maar. Dat is wel vaker, niet zozeer hoe je kinderen betreft. Hoe je omwonenden betreft, dan komen er heel veel ideeën, maar wat het budget dan uiteindelijk toestaat is heel anders. Dus dan zijn er heel veel ideeën maar dan komt er uiteindelijk weinig van terecht.

[00:13:07]

Interviewer: Maar waar ligt de oplossing dan? Zouden we dan bijvoorbeeld geen kinderen meer moeten betrekken of juist het proces moeten verbeteren?

[00:13:18]

Herman: Ja dat is een hele lastige vraag, haha, Uiteindelijk wil je natuurlijk, en dan moeten we eigenlijk ook gewoon accepteren dat het iets van de lange adem is dat ontwerpers en planners en ambtenaren het toch gaan verwerken in hun werkwijze en dat dit uiteindelijk ook weer bij de politie terug komt, dat het proces toch wat aangepast moet worden, er is toch wat meer budget nodig.

[00:13:33]

Interviewer: Dus u bedoelt dat er in het proces een moment van terugkoppeling komt?

[00:13:34]

Herman: Ja, en dat is soms ook wel zo hoor, het is niet dat het helemaal nooit zo gebeurt, maar ja, in praktijk zie je dan toch. Ik vraag mij nu namelijk af, wat hadden die kinderen nou eigenlijk ingebracht en hoe zie je dat nou uiteindelijk in het plan. Of dat terug is te herleiden. En het is natuurlijk uiteindelijk ook zo, het is belangrijk, juist voor ontwerpers, als ze die gesprekken met kinderen hebben dat ze die dan vertalen in een goed ontwerp. Ik weet bijvoorbeeld wel dat kinderen soms met hele wilde pannen komen, en dan moeten we dus zeggen dat we daar niks mee kunnen. De manier waarop het verwerkt is is soms gewoon niet altijd heel zichtbaar.

[00:14:42]

Interviewer: Bedoelt u dan dat de ideeën niet goed worden verwerkt?

[00:14:44]

Herman: Het kan best wel goed verwerkt zijn, maar niet op een manier wat voor de kinderen zelf zichtbaar is. Ze zien misschien niet meer hun grote loopbrug. Kinderen hebben soms wel goede ideeën maar soms zijn ze ook heel erg onuitvoerbaar. Het gaat er dus ook om het perspectief van de kinderen, dat ze zich daar veilig voelen en dat ze zich daar prettig voelen en

hoe verwerk je dat, dat is misschien wel belangrijker dan hoe voer je het ontwerp van een kind uit. Gekke ontwerpen met kinderen en hoe gaan we dat doen, zo gaat het natuurlijk niet.

[00:15:52]

Interviewer: Ja, precies

[00:15:56]

Herman: Het gaat er dan ook om over hoe je het weer inzichtelijk maakt en kijkt hoe het verbeterd kan worden, dat is ook wel een belangrijk ding, wat is er dan aan het ontwerp verandert en hoe kun je aantonen dat het voor kinderen nu beter of prettiger is. Kinderen komen soms gewoon met wilde ideeën en dat is soms gewoon heel interessant, maar het blijven gewoon kinderen natuurlijk. Wanneer moet je bachelor scriptie af zijn?

[00:16:46] Over iets meer dan een maand de eerste versie. U heeft zelf dezelfde bachelor gedaan toch?

[00:17:07] -[00:19:59] *Gesprek over opleidingen en scripties

[00:20:02]

Interviewer: Tot nu toe heb ik al heel veel informatie kunnen ontvangen waar ik naar onderzoek was, dus ik heb geen specifieke vragen meer. Heeft u nog iets waarvan u denkt dat ik daar meer over moet weten?

[00:20:16]

Herman: Ja, als ik vanmiddag nog meer over het plan van de grote markt hoor, zal ik je daar nog over laten weten. Er zijn ook wel wat dingen openbaar. Ik kijk wel even naar de site van de gemeenteraad, wat openbaar is.

[00:20:58]

Interviewer: Weet u misschien wie er aan de inclusieve speelelementen heeft gewerkt op de grote markt?

[00:21:03]

Interviewer: Hier is een link naar de agenda, ik zie hier iemand 'vastlegging inrichting grote markt', dat is P van de Post.

[00:21:37] -[00:22:41] *Zoekt email adres*

[00:22:45]

Herman: Bijlage boekje voor van de agenda van vandaag is denk ik ook wel interessant voor je, daar staat ook wel wat in over spelen.

[00:23:53]

Interviewer: Ah, ja ik zie het. Heel erg bedankt voor alle tips! Daar kan ik wel wat mee!

[00:23:59]

Herman: Geen probleem, ik vind het een interessant onderwerp. Als je in het vervolg nog vragen hebt moet je het laten weten.

[00:24:08]

Interviewer: Zal ik doen, bedankt voor uw tijd en succes bij het overleg zo meteen!

Appendix 5: Rik van Niejenhuis (interviewee 2)

[00:00:37]

Rik: Ja, ja mag het gesprek opnemen!

[00:00:52]

Interviewer: Heeft u Het Consent formulier gelezen?

[00:00:56]

Rik: Ja

[00:00:56]

Interviewer: Heeft u nog vragen over het formulier

[00:01:05]

Rik: Nee hoor, het was duidelijk

[00:01:04]

Interviewer: Oké, fijn, Gaat u akkoord?

[00:01:05]

Rik: Ja

[00:01:06]

Interviewer: Oké, nou, laten we beginnen. Zoals u misschien al wel weet doe ik onderzoek naar hoe kinderen betrokken kunnen worden in de planning en design van sociaal infrastructuur. Ik kwam tijdens mijn onderzoek jullie voorstel tegen en daar heb ik dus enkele vragen over.

[00:01:15]

Interviewer: Wat was uw rol in het initiatiefvoorstel?

[00:01:40]

Rik: Het initiatief was genomen door D66, Tom Rubenstiel en hij noemde een keer in de gemeenteraad dat als we dan toch bezig gaan met de binnenstad dat daar gewoon veel meer ruimte voor spelen moet zijn, het bredere plaatje was dat we van een 'place to by' naar een 'place to be' wilden. Wie willen hier dan zijn, en dat waren dan gezinnen met kinderen en dan en misschien ook mensen die niet perse de middelen hebben om denken te kopen voor kinderen om te spelen dus kun je nou niet gewoon plekken maken waar kinderen, gezinnen, kunnen verblijven in de binnenstad en dat vond ik een heel leuk idee dus toen heb ik kijk meteen bij Tom aangesloten om daarover mee te denken. Mijn rol was dan om samen met Tom dat voorstel te schrijven, naar colleges te gaan en het vervolgens uit te verleden. Je hebt het voorstel zelf ook gevonden en gelezen?

[00:02:43]

Interviewer: Ja

[00:02:43]

Rik: Het is natuurlijk een heel beknopt stuk waarin we eigenlijk aan het college vragen, Zijn natuurlijk maar gewoon raadsleden die daarnaast een baan hebben, maar het college heeft 4000 ambtenaren tot hun beschikking dus dit is meer een aanzet en de verzoek aan het college.

[00:03:02]

Interviewer: Hebben jullie ook een terugkoppeling ontvangen over ontwikkelingen omtrent het voorstel?

[00:03:02]

Rik: Ja we hebben een aantal keren een terugkoppeling gehad van het college en over hoe er met het idee van 'spelen in de binnenstad' is omgegaan. Er wordt nu namelijk ook gewerkt aan nieuwe bestrating en ze zijn wel aan het kijken of hier dan spel aanleiding, zoals ze dat dan noemen, want dat hoeven niet altijd speeltoestellen te zijn, om te kijken of ze dat daar ook in kunnen verwerken. We komen dus nu net van een bijeenkomst die gaat over de binnenstad, er zijn nog niet hele concrete voorbeelden, maar heel veel dingen moeten ook nog ontworpen worden. Dus wij gaan er wel heel erg opletten, dat wanneer de straat opnieuw wordt ingericht, of daar dan ook leuke dingen inzitten.

[00:03:53]

Interviewer: Is er dan ook aandacht voor het betrekken van kinderen in het ontwerpproces?

[00:03:56]

Rik: Dat is eigenlijk de uitvoering die we aan het college overlaten. Dus wij hebben dat initiatief voorstel gehad en toen hebben we ook bij Let's Gro iets georganiseerd en daarbij scholen uitgenodigd. Dus daar kwamen wel allerlei ideeën uit voort van de kinderen en ook van studenten, van het HBO. Ook wel concrete ontwerpen. Maar het zou wel mooi zijn als het college een concreet idee heeft voor een plek en gaan ontwerpen dat ze dan ook weer kinderen gaan betrekken daarbij.

[00:04:40]

Interviewer: Wat werd er eigenlijk gedaan met de ontwerpen van de kinderen na het evenement van Let's Gro.

[00:04:52]

Rik: Dat weet ik niet, ik denk dat het voor hun vooral ter inspiratie was. Ik denk dat het bij zo'n plan als dat van de grote markt ze opnieuw moeten gaan kijken, hoe kunnen we kinderen hierbij betrekken.

[00:05:14]

Interviewer: Weet u of het college wel eens initiatief heeft gedaan om kinderen te betrekken.

[00:05:19]

Rik: Veel te weinig, ik heb nu een dochtertje van 3 en ik kijk er nu heel anders naar, het is heel fascinerend wat er dan met je gebeurt. Dan kijk je zo anders naar veiligheid, maar ook naar plekken die leuk zijn om naartoe te gaan.

[00:05:31]

Rik: En eh, eh, de stad is heel goed bezig met. Wat we dan noemen het herinrichten van de openbare ruimte. Heel veel dingen worden opnieuw ingericht. Dan is het zo'n kans om dingen toe te voegen.

[00:06:09]

Interviewer: Ja klopt, ik heb ook erg veel voorbij zien komen van '050-ruimte voor jou'.

[00:06:11]

Rik: Ja we hebben nu iets van 50 projecten binnen de diepenring waar iets gebeurt met de openbare ruimte en ik denk dat heel veel van die projecten daar moet wat spelen dat kinderen daar echt een plek in gaan krijgen, soms heel inclusief, soms vrij exclusief, Dudok, ik weet niet of je dat plan kent..?

[00:06:35]

Interviewer: Dudok, nee, niet van gehoord.

[00:06:36]

Rik: Dat is een benzinepomp aan de diepenring en dat is een paar jaar geleden gesloten bij de herinrichting van de boteringestraat. Daar hebben ze nu een nieuw ontwerp van gemaakt voor de openbare ruimte en daar komen nu vlonders in het water en daar komt een klein parkje en zo en daar staat geen glijbaan in maar dat hoeft ook niet perse. Daar staan wel bankjes, waar ze op kunnen klimmen en er is een vlondertje in het water, dat is wel genoeg.

[00:07:06]

Interviewer: Ja precies, dat nodigt ook al wel een beetje uit tot spelen,.

[00:07:18]

Rik: Ja, dat was bij spelen in de binnenstad ook wel een ding, dan zeggen ze dat er een glijbaan en een klimrek op de grote markt zouden moeten, maar dat hoeft dus niet perse

[00:07:47]

Interviewer: Denkt u dat er potentie is om een inclusieve speeltuin te maken in de binnenstad?

[00:07:48]

Rik: Wat bedoel je precies met inclusief?

[00:07:50]

Interviewer: Dat ook minder valide kinderen, er gebruik van kunnen maken en dat het uitnodigt tot interactie.

[00:08:07]

Rik: Dus ook bijvoorbeeld iemand die in een rolstoel zit of een andere beperking heeft, dat die daar ook gebruik van kan maken, verschillende leeftijden....

[00:08:27]

Interviewer: Ja precies, dus dat kinderen van verschillende achtergronden en verschillende leeftijden, zowel valide als invalide zich aangetrokken voelen om er te spelen.

[00:08:32]

Rik: Ja, nou, ik denk wel dat het goed is om eraan te werken want tijdens let's Gro sprak ik met een moeder van een kind die een rolstoel zit en zij zei, ja nou mijn kind wil ook gewoon spelen dus ik denk dat we daar wel steeds meer aandacht voor hebben. Voor hoe kleinere groepen ook heel aantrekkelijk zijn om op te richten en niet alleen de grote groepen. Ik zie het als een raadslid ook gewoon als iets wat in de uitvoering moet gebeuren, waar het college dan rekening mee moet houden. Dus ik heb daar als raadslid iet meer afstand tot, aangezien je meer casus stellend bezig bent.

[00:09:14]

Interviewer: Bedoelt u dat het dan lastig is voor het college om bepaalde ontwerpen uit te voeren?

[00:09:14]

Rik: Ik zie het echt als een ontwerpogave, als we dat met zijn allen willen dan kan dat, er zijn ook mensen die er verstand van hebben. Het is wel iets wat ik in mijn achterhoofd meenemen, als er een keer plannen langskomen van het college, het is dan wel zo dat je, en dat is dan ook mijn opvatting van een raadslid zijn dat je wel ook gewoon moet kijken of dingen in de uitvoering nog steeds zo gaan zoals je graag wilde. Dus ik zou nu als er plannen komen voor het damsterplein, daar is subsidie voor gekomen en het wordt dan opnieuw ingericht, of er dan ook spelen in zit en op welke manier, en of iedereen daar aan mee kan doen, ja, dat lijkt mij alleen maar goed.

[00:10:05]

Interviewer: Denkt u dat het mogelijk is om ook kinderen te betrekken in het ontwerpen van deze spelmogelijkheden?

[00:10:08]

Rik: Ja, dat lijkt mij dus echt ontzettend interessant om te doen omdat kinderen het dan ook echt een beetje als hun plek gaan ervaren. Ik weet dat zelfs nog uit mijn puberteit, toen ging ik ook meedenken aan plannen, nou dat weet ik nog steeds en dat vind ik nog steeds leuk en het doet ook wel iets met je in hoe je je tot die plek verhoudt. Dat je daar een inzicht in krijgt. Ontwerpers zijn natuurlijk gewoon ontwerpers en die weten hoe dat moet, maar hoe leuk is het om daar kinderen bij te betrekken en invloed daarop krijgen.

[00:10:42]

Rik: Ik denk dat het dan ook iets concreter zou moeten zijn dan wat we met let's gro hebben gedaan, toen hebben we namelijk gewoon een hele grote verzameling van ideeën gedaan en wensen. Toen kwamen er dus dingen zoals 'een zwembad op de grote markt of klimmen op de martinitoren', dus gewoon dingen waarvan je nu al weet dat ze niet gaan gebeuren.

[00:10:58]

Interviewer: Ja, dus dan krijg je soms wat onrealistische ideeën

[00:11:01]

Rik: Ja en wat natuurlijk ook leuk en logisch is, want het is een kind. Ik denk dat als je concreet met een bepaald gebied aan de slag gaat dat het dan ook leuk is om weer kinderen te betrekken. We waren trouwens ook verrast met de hoeveelheid scholen en kinderdagverblijven naar de grote markt kwamen om mee te denken. Scholen werken ook vaak met thema's, op het lagere onderwijs al, en dan kunnen ze als ze een uitnodiging van de gemeente krijgen daar aan mee denken.

[00:11:52]

Interviewer: Ja het creëert ergens ook wel een soort bewustzijn bij een kind

[00:11:55]

Rik: Ja en de realisatie bij het kind dat de omgeving niet gewoon zo is, maar dat je die kan vormgeven. Het zijn natuurlijk ook de raadsleden van de toekomst

[00:12:02]

Interviewer: Ja dat is zeker waar!

[00:12:08]

Rik: Ja er zijn natuurlijk heel veel mensen die het idee hebben dat ze de omgeving niet kunnen beïnvloeden en die niet eens weten dat dat iets is waar continu aan gewerkt wordt. Ze zien het meer als een geweten. Ik denk dat het voor kinderen heel leuk is om ze meer te betrekken.

[00:12:21]

Interviewer: Ja, nou dat was het denk ik al wel zo'n beetje. Ik heb eigenlijk geen concrete vragen meer over. Heeft u nog wat toe te voegen?

[00:12:28]

Rik: Oké, nou hartstikke goed! Welke hoofdvraag wil jij beantwoorden met je scriptie? Welke conclusies denk je te kunnen gaan trekken?

[00:12:52]

Interviewer: Ik moet zeggen dat ik nog redelijk in de beginnende fase van mijn scriptie, maar uiteindelijk wil ik kunnen beantwoorden hoe de gemeente van Groningen het betrekken van kinderen kan gaan verbeteren. Hier richt ik mij vooral op het betrekken van kinderen bij het ontwerpen van sociale infrastructuur, waar speeltuinen ook een deel van zijn. Ik heb bijvoorbeeld ook een interview met iemand die heeft gewerkt aan de kinder biënnale, waar kinderen zijn betrokken in een kunstproject.

[00:13:14]

Rik: Ohja, met Rommie dan waarschijnlijk?

[00:13:17]

Interviewer: Nee, met Chantalla.

[00:13:20]

Rik: Oh, oh ja, met Chantalla, leuk!

[00:13:34]

Rik: Dus je concentreert je eigenlijk echt op het participatiedeel, van hoe laat je kinderen daaraan deelnemen?

[00:13:37]

Interviewer: Ja precies. En ook wel een deel hoe je die participatie moet vormgeven. Wat voor vragen je kinderen wel en niet moet stellen en hoe je ze zo kunt sturen dat ze met ideeën komen waar je wat mee kan.

[00:14:30]

Rik: Ja inderdaad, dit kan je waarschijnlijk ook niet aan een gemiddelde ambtenaar overlaten, hier moet je dan mensen voor inzetten die goed gesprekken kunnen voeren met kinderen. Misschien kan dat via een school of misschien kan het ook wel via de gemeente die mensen kunnen aantrekken die dat gesprek kunnen voeren. Ik vind het een hele boeiende vraag, mooi dat je daarmee bezig gaat!

[00:15:36]

Interviewer: Ja ik vind het ook een heel interessant onderwerp. Ik heb ook erg blij dat ik nu twee fijne interviews heb gehad, dat helpt ook wel om wat meer richting te krijgen

[00:15:43]

Rik: Ja, nou, als je later nog concrete vragen hebt over dingen, over hoe bepaalde dingen in de raad gaan, bel dan gerust.

[00:15:47]

Interviewer: Heel fijn hartstikke bedankt!

[00:15:54]

Rik: Graag gedaan, succes!

[00:15:53]

Interviewer: Oke, fijne dag!

EINDE INTERVIEW

Appendix 6: Paul van den Bosch (Interviewee 3)

[00:00:05]

Paul: Is het al twee uur? Mag hier even uitstappen jongens, ik heb een telefoontje.

[00:00:11]

Interviewer: Ik kan ook wel even later terugbellen als dat beter is hoor!

[00:00:13]

Paul: Nee, het is oké!

[00:00:19]

Interviewer: U bent momenteel aan het werk?

[00:00:22]

Paul: Ja, hoor, ja, zeg, maar 'je' dat maakt het allemaal wel makkelijk. Ja, ik ben even een aparte ruimte gaan zitten, dus ga je gang.

[00:00:34]

Interviewer: Eerst even de vraag of ik het interview mag opnemen.

[00:00:37]

Paul: Ja hoor.

[00:00:42]

Interviewer: Heb je het toestemmingsformulier gelezen?

[00:00:44]

Paul: Dan moet ik eigenlijk zeggen 'ja he'?, ja!.

[00:00:48]

Interviewer: Dan is het de vraag of je daarmee akkoord gaat.

[00:00:49]

Paul: Dat is prima, ja.

[00:00:51]

Interviewer: Ja, nou ja, ik gaf in de mails al aan dat ik onderzoek doen naar hoe de gemeente van Groningen de betrekking van kinderen in project kan verbeteren.

[00:01:01]

Paul: Mmm.

[00:01:02]

Interviewer: En ja, daarom ben ik benieuwd naar de rol van kinderen in het plan van de grote markt.

[00:01:10]

Paul: Wat voor studie doe je precies?

[00:01:12]

Interviewer: Ik doe sociale geografie.

[00:01:14]

Paul: Ja, oké.

[00:01:17]

Interviewer: Ja

[00:01:18]

Paul: Mmm dat is aan de Hanze dan? of aan de universiteit? En dan ga je daarna nog een master doen?

[00:01:26]

Interviewer: Ja waarschijnlijk wel

[00:01:28]

Paul: Ja, ja.

[00:01:29]

Interviewer: Zit te twijfelen tussen landschap geschiedenis en culturele geografie .

[00:01:34]

Paul: Mmm ja, ik ben vorige week nog met een collega van mij bij jullie geweest, Heijmans gebouw voor een presentatie over het project grote markt, ik weet niet of je daarbij was? Dat is de studievereniging voor ruimtelijke wetenschappen. Zoiets was dat maar goed, het kon zijn dat je daar was.

[00:01:58]

Interviewer: Nee, ik was er niet bij, jammer genoeg

[00:01:59]

Paul: Nee, oké, oké, ja, dat was gewoon leuk geweest. Misschien ja.

[00:02:08]

Interviewer: Jij zei eerder al in een mailtje dat kinderen niet echt actief betrokken zijn bij het plan.

[00:02:15]

Paul: Nou, kijk, wat we, wat we, wat we natuurlijk wel hebben gedaan, is dat in algemene zin, klopt dat wat ik zeg. We hebben niet een hele speciale kinderen actie gedaan waarin wij kinderen hebben gevraagd: wat willen jullie nu? Maar we hebben dat wel geïntegreerd in andere acties die we hebben gedaan op het plein. Eén daarvan is bijvoorbeeld dat we in 2018 hebben wij, een grote, dat heet een 'cubestay' een een groot, vierkant huis als het ware hebben op de grootste markt gezet, in november, gedurende een week, en daar hebben we iedereen uitgenodigd om mee te denken over: wat vind jij nou belangrijk voor de grootste markt? En dan kon je onder andere, dan krijg je van ons muntjes dat waren gewoon van die fiches en er waren allemaal buisjes en dan kon je ergens wat je belangrijk vonden kun. Je kon je wat instoppen één van die thema's zoals bijvoorbeeld water, fontein, hè, zoiets als bomen, of spelen, was er ook één en op die manier hebben we geïnventariseerd bij alle bezoekers van wat vinden jullie belangrijk? Daar waren ook veel kinderen bij.

[00:03:28]

Interviewer: Dus vooral voorbijgangers?

[00:03:32]

Paul: Ja, precies dus het waren gewoon mensen die binnenstapten, die toevallig langsliepen. We hebben echt een paar 1000 mensen gesproken in die dagen, dat hebben we ook bijgehouden en daar waren natuurlijk ook veel gezinnen met kinderen. We hadden ook een soort, ja LEGO tafel als het ware, waarin iedereen uitnodigt dan volwassenen, ook kinderen, om zelf te bouwen aan het plein. Dus geef maar aan wat je belangrijk vind en natuurlijk hebben we dat ook gedaan om het geheel wat aantrekkelijk te maken voor iedereen, dat er wat te doen is. We hadden een kleurplaat die mensen dan zelf de grote markt konden intekenen, wat zij belangrijk vinden, wat er moet komen. Ook daar hebben veel kinderen aan meegewerkt. Ehm, dat is een belangrijke actie geweest, waarbij we de input van kinderen dan wel een plek hebben gegeven en we hebben later, nog dat is een jaar of anderhalf jaar later geweest is 2020 hebben wij op de grote markt een aantal dagen georganiseerd waarbij we geëxperimenteerd hebben met nieuwe fietsroutes bijvoorbeeld. Wacht even hoor..., ben je er nog?

[00:04:56]

Interviewer: Ik ben er nog.

[00:04:58]

Paul: Ja, ik krijg een telefoontje tussendoor. Waarin wij een aantal experimenten hebben gedaan met fietsroutes onder andere, want daar heb je ook voor thema's op het grote markt hebben we aandacht gevraagd en daar hadden we ook wat, Ja, kleine zwembadjes, een soort bloedheet toe (?), een groot schaakspel, we hebben een soort mini golf hebben we daar gehad. Dus daar, op die manier hebben we ook wel aandacht gevraagd voor spelen.

[00:05:36]

Interviewer: En hoe worden dan uiteindelijk de ideeën die worden ingebracht verwerkt in het resultaat ?

[00:05:39]

Paul: Ja, ja, want dat is het punt, want we hebben tegelijkertijd en dat is ook ik toen zei van misschien is het goed om maar eens met Rommy Spoelstra contract op te nemen. Tegelijkertijd

is er een beleidsdocument geschreven over spelen in de binnenstad en in dat beleidsdocument is eigenlijk de conclusie, dan stel ik even heel kort: Je moet eigenlijk niet zozeer kiezen voor allerlei speeltoestellen en spelen in de binnenstad, als zeg maar een soort van geïsoleerd bezigheid maar je moet veel meer kijken; Hoe kun je nou spelen een plek geven in al het andere wat je al doet in de binnenstad?

[00:06:15]

Interviewer: Ja bijvoorbeeld bankjes waar je op kan klauteren?

[00:06:18]

Paul: Exact ja, ik vond het heel mooi voorbeeld. Een prullenbak, waar je dan een lijn omheen trekt zoals je dat ook bij een basketbalveld hebt, je weet je wel? Dus dan krijg je het idee al van oh, daar kun je wat mee. Soms is het een aantal strepen op de weg, op de, op de, op de straat geeft wel een aanleiding om te spelen. Ze zeggen dus niet, maar ja, we is ook niet. Het zijn spel, mogelijkheden, maar het zijn eigenlijk speelaanleidingen en zo kijken naar de openbare ruimte.

[00:06:55]

Interviewer: Maar is dat dan een conclusie die gekomen is van de input die is gegeven, of is dat een conclusie die is gekomen door een bepaald onderzoek?

[00:06:59]

Paul: Dat is een conclusie die vanuit een onderzoek is gekomen. Vanuit ervaringen elders, maar die wel ook bevestigd in datgene wat wij hebben geconstateerd in die acties die wij hebben uitgevoerd. En daarnaast vonden wij ook, dat als je kijkt naar de grote markt, dat vinden we dat eigenlijk een plein, waar iets als een speeltoestel niet zozeer een plek zou moeten hebben. Dat is een ander soort verblijfsgebied dan een pleintje in een buitenwijk, of zo hè, dat is het centrale plein en daarvoor hebben we een aantal ambities voor het plein geformuleerd en wij vonden het wel belangrijk en vinden het heel belangrijk dat alle leeftijdscategorieën daar iets te vinden moeten hebben, maar glijbanen en wipkippen dat vonden we niet eigenlijk passen in dat geheel. Dus wat wij hebben gedaan is wij hebben eigenlijk rondom het plein hebben we, we noemen dat een circus, maximus lijn. Dat is eigenlijk gewoon een sjeke benaming om te zeggen dat we iets hebben gedaan met bankjes en met natuursteen in het ontwerp hebben daar een lijn gemaakt die op een aantal plekken zitbankjes heeft, maar ook op een aantal plekken waar je op kunt klimmen en klauteren.

[00:08:19]

Interviewer: Ja, Ik heb het ontwerp inderdaad gezien.

[00:08:21]

Paul: Ja, je hebt natuurlijk het dan ook dat water element gezien. Maar op de grote markt zelf, daar hebben we straks zon bomen groep op het plein, met waar die die ster in, die is verhoogd is. Dat wordt een soort zitmeubel, nou kun je ook op klimmen en spelen, en zou hebben op allerlei manieren dat thema van spelen eigenlijk helemaal een plekje gegeven, ingebouwd in al het andere wat we doen op een plein.

[00:08:55]

Interviewer: En even denken, hoor, want eh je zei net dat er een soort open evenement was gegeven. Waar dan verschillende mensen heen konden gaan. Dan krijg je natuurlijk een groep mensen met een samenstelling waar je geen controle over hebt. Het had ook kunnen zijn dat er in vergelijking bijvoorbeeld ontzettend weinig kinderen waren komen opdagen. Het is niet een groep mensen die zelf is samengesteld

[00:09:29]

Paul: Hmm hmm.

[00:09:29]

Interviewer: Is er ook wel eens over nagedacht om een inclusieve groep met aandeelhouders samen te stellen en hen mee te laten denken over de grote markt?

[00:09:41]

Paul: Nou, bijvoorbeeld, voor toegankelijkheid doen we dat wel, voor het plein, dus het gaat om mensen die slechtziend zijn of slecht te been zijn. Voor kinderen hebben we dat voor het plein niet gedaan. Dat is ook omdat er, zeg maar breder, dat is voor de hele binnenstad en voor de hele stad eigenlijk, al een traject liep, waar werd gekeken van hoe kunnen kinderen nou buiten in de openbare ruimte spelende en spel aanleiding vinden en die conclusies die daaruit zijn getrokken die hebben we wel hiervoor gebruikt. Dus we hebben niet apart gedaan voor dit project.

[00:10:22]

Interviewer: Denk je, achteraf gezien, dat het een toevoeging zou kunnen geven wanneer kinderen wel actief betrokken waren?

[00:10:26]

Paul: Nou weet je wat het wat het is om eerlijk zijn. Ik denk dat wat we nu hebben gedaan, dat het goed is, want we hebben de resultaten uit dat bredere onderzoek heb gewoon toegepast op dit plein. We hebben ook steeds gezegd van: nou, we willen geen speeltoestellen en dergelijke op het plein, dus we waren ook bang dat op het moment dat je daar hebben, we natuurlijk wel overwogen. Maar stel dat je een hele groep kinderen nu uitnodigt zegt van: nou, zeg maar, wat willen jullie op dit plein, op deze plek?

[00:10:56]

Interviewer: Ja.

[00:10:57]

Paul: En dan ga je ook verwachtingen wekken. Wat we dan ook dachten, dat is is dat helemaal eerlijk? Want als we dat uiteindelijk toch op een andere manier gaan doen, dan is dat teleurstellend misschien, en dat vinden we ook niet helemaal goed.

[00:11:07]

Interviewer: Ja, of je zou van tevoren al wat meer sturing moeten geven. Dat je van tevoren al aangeeft dat ze mee kunnen denken over bepaalde vastgestelde opties.

[00:11:14]

Paul: Ja.

[00:11:16]

Paul: Ja hoor, had gekund, maar we hebben daar niet voor gekozen en ik weet wel, we zijn op een gegeven moment ook door te de Hanzehogeschool, dat is een lectoraat voor healthy ageing, voor beweging denk, bijvoorbeeld bewegen voor sport, voor kinderen en die hebben ons ook benaderd en die zeiden dat; 'Goh, we zouden graag een soort, nou ja, noem het maar een onderzoek willen doen op de grootste markt van hoe kinderen dan dat spelen beleven. Zij waren heel erg in de veronderstelling dat wij allerlei speeltoestellen, echt hele geïsoleerde 'als spelen', acties zouden doen op de grote markt en ze wilden dan kijken wat het beste werkte. Ja, terwijl wij juist zeiden, dat een kind, ik weet dat, ik weet niet of je dat zelf ook hebt, maar ik dat van mezelf nog als kind, dat toen ik door de Herestraat liep, dat was dan zo'n bestrating die een beetje afwisselend was en dan ging je zo nu en dan, sprong je van de ene plek naar de andere plekken en dat is voor jou manier van.

[00:12:19]

Interviewer: Ja dat herken ik wel, de stad op zich was al een hele beleving voor mij. En inderdaad, dat soort afwisselingen zijn al heel prikkelend

[00:12:27]

Paul: Ja, klopt, ja, nu weet ik wel dat bijvoorbeeld de gemeente Assen, daar hebben ze op een gegeven moment gezegd van 'we willen ook spelen wat meer een plek geven in de binnenstad' en die hebben dat aan de hand van een thema en gedaan. Iets met met hondenpootjes of zo. Dat is een soort soort route door die binnenstad is waar je op verschillende plekken dan weer iets tegenkomt wat voor kinderen dan ook herkenbaar is en op zich natuurlijk wel heel leuk op het niveau van z'n binnenstad. Dus wat breder zou je zou best kunnen doen, maar dat hebben we in dit project niet meegenomen. We hebben het wel heel nadrukkelijk met ontwerpers besproken. Van wat kunnen we daarmee gebruik gebruikgemaakt van de bestaande onderzoeken om het op een goede manier in te vullen.

[00:13:11]

Interviewer: Wat ik ook nog afvragen is: In wie zijn handen het ligt om de keuzes te maken om bepaalde groepen met mensen wel en niet te betrekken? Is dat het project zelf, of?

[00:13:26]

Paul: Ja, we hebben een heel participatie traject, dat toen we voor elk project waarin dat van tevoren in beeld brengen met wie hebben allemaal te maken? Wie zijn belanghebbend in zo'n project.

[00:13:38]

Interviewer: Ja.

[00:13:39]

Paul: Wat wij noemen dat dan een stakeholdersanalyse, daar is een methodiek voor die we vaak gebruiken, Factor C heet dat en daarmee brengen goed in kaart van hoe zitten de verschillende doelgroepen, hoe kijken die aan tegen datgene wat we willen gaan doen? En op wat voor manier gaan we ze betrekken? Willen we ze alleen maar informeren? Willen we ook

mee laten werken? Je kunt ook zeggen we laatst zelfs meebeslissen, hè, we hebben ook een kinderraad in Groningen kunnen wij ze daar een rol in geven? Voor de Grote Markt hebben we dat natuurlijk ook gedaan (Stakeholder assessment), maar, daar is zeg maar, spelen en als thema wel naar voren komen, maar als specifieke doelgroep, kinderen, in mindere mate. We hebben in meer algemene zin heel nadrukkelijk steeds gezegd: we willen dat het plein voor alle leeftijden, van nul tot 100, ja, en daar voorbij moet het plein aantrekkelijk zijn en daar hoort bij dat het plek heeft waar je, even lekker rustig kan zitten, plekken waar kinderen kunnen spelen, waar wat water is, vertier is een schaduw is waar je ook kunt zitten zonder dat je meteen een kop koffie moet bestellen. Dus nou ja, dat heb ik op die manier ingevuld

[00:14:57]

Interviewer: Ja, precies ja.

[00:15:02]

Paul: Kijk, wat ik merk is dat op het moment dat je het hebt over spelen en zeker binnensteden, dan bestaan er hele verschillende beelden over wat dan spelen is hoe je dat moet invullen.

[00:15:18]

Interviewer: Nee inderdaad, het hoeft niet altijd specifiek met een speelvoorziening te maken hebben, wanneer je vanuit het perspectief van het kind kijkt kan het zijn dat je spelen op een andere manier dan de standaard speeltoestellen kan integreren in de stad.

[00:15:37]

Paul: Ja, dat is heel terecht dat je dat zegt, dat is ook precies wat uit dat onderzoek is gekomen. Heb je nog met Rommie gesproken?

[00:15:44]

Interviewer: Nee, ik heb nog geen contact met haar opgenomen, maar ik ben het wel van plan om dat zo snel mogelijk te doen.

[00:15:49]

Paul: Ja, want juist, dit, wat jij nu zegt is natuurlijk heel relevant hè, van hoe, kijkt een, maar ja, dat is ook wat ik net zei van als je als ik naar mezelf terugkijkt toen ik kind was, dat is natuurlijk al een poos geleden, maar ik kan me nog wel herinneren inderdaad, dat je met dat soort, het hoeft niet altijd iets te zijn wat iemand heeft bedacht als zijnde een speelding. Het kan soms ook zitten in net wat aandacht voor je ontwerp en in de uitwerking daarvan, waardoor die mogelijkheden creëert. We doen het bijvoorbeeld ook met mensen die slecht ter been zijn. Dan zou je kunnen zeggen: nou, dat doen we om de 100 meter, zet een bankje neer, je kunt er ook voor zorgen dat je om de 100 meter een mogelijkheid hebt om even rust en dat kan soms een wat bredere vensterbank zijn, of dat je gewoon wat op die manier probeert om in die integrale aanpak van zn openbare ruimte, om die mogelijkheden daarin te brengen, dat daar het perspectief wel ontzettend belangrijk. Dus daar heb je wel helemaal gelijk in hoor.

[00:16:52]

Interviewer: Ja, dan heb een wat meer gefinetunede uitkomst

[00:16:54]

Paul: Ja, dat klopt, en bovendien zie je dan dingen die je zelf niet ziet en dan hoor je dingen terug die je je zelf niet realiseert

[00:17:07]

Interviewer: Even denken, ja, ik heb ook uit een eerder interview, heb ik gehoord dat er bij best veel plannen de intentie is om kinderen actief te betrekken, maar dat het dan ergens in de planningsproces een beetje misloopt en ik weet niet of je dit herkent van dit project, van eerdere projecten waar je van hebt gehoord of waar je aan hebt gewerkt?

[00:17:28]

Paul: Nou, het is wel het soms lastig van hoe organiseer je dat?

[00:17:32]

Interviewer: Ja, ik vraag me dan inderdaad af waar het dan misloopt

[00:17:35]

Paul: Ja, kijk, wij hebben, ik heb bijvoorbeeld een ander project gedaan. Dat is dan niet in de gemeente Groningen. Het ging om de omgevingsvisie van de gemeente Tynaarlo, en daar was ook vanuit het bestuur heel erg de wens van betrek kinderen nou bij, en toen dacht ik van ja, hoe doen we dat? Dat zijn hele abstracte, ingewikkelde thema's hè, over hoe je omgaat met de openbare ruimte en hoe je omgaat met het, zeg maar de de, jouw gebied, jouw gemeente. Welke thema's vinden we dan belangrijk? Welke maatschappelijk probleem geeft je op welke manier invulling? En toen dacht van nou, dan is het misschien goed om in ieder geval eens bewustzijn bij kinderen op gang te brengen. En wat we toen hebben we gedaan, dus we hebben alle basisscholen, hebben groep vijf, zes, hebben we of zeven, acht, dan weet ik niet meer, hebben we een schildersezel gebracht en schilders pakket. En toen hebben we gevraagd aan hen dan kun jij de gemeente van jouw toekomst voor ons schilderen en dat ging dan per klas. Ze kregen er ook een informatiepakket bij voor de leerkracht en die konden dan wat uitleggen over wat is eigenlijk een omgevingsvisie? En waarom is dat belangrijk? En nou, daar, daar hadden we ook een bekende striptekenaar hadden we een strip laten maken die dat ook nog eens een keer uit de uitlegde dus dat het dan ook voor iedereen te begrijpen was en dat was inderdaad ontzettend leuk om te doen. En dan vervolgens een tentoonstelling van die inzendingen georganiseerde, er is toen ook een prijs uitgereikt. Wat dan door de jury het mooiste schilderij werd bevonden. En ja, dat zorgt ook voor heel veel extra aandacht en dat zorgt ervoor dat je kinderen dus ook weer een speelse manier eigenlijk kennis laten maken met vraagstukken waar je dan zelf een oplossing voor zoekt en die dan misschien ook met spelen soms te maken hebben, in ieder geval met het perspectief van een kind te maken. En dus ja, dat doen we wel, op die manier dat, dat herken ik wel, maar ik weet ook dat heel veel projecten, dat helemaal geen aandacht voor is, of nauwelijks.

[00:19:49]

Interviewer: Het is lastig te uit te voeren natuurlijk.

[00:19:55]

Paul: Ja, en ook omdat het vaak wordt voorbijgegaan hè, dat ze denken: oké, hier in een situatie moeten fietsen, een plek hebben, dan moet voetgangers, er moet iets komen van een terras en die winkels die willen dit, horeca wil dat, en dan wordt er soms wat voorbijgegaan en

waarom hebben deze ruimte nu eigenlijk in gebruik? En wat doen we met die ruimte? Bij de gemeente Groningen is daarvoor ook een leidraad ontwikkeld. Dat heeft een nieuwe stads ruimtes en dat is eigenlijk een boekwerk waarin staat: hoe gaan wij met onze openbare ruimte om en daar is spelen bijvoorbeeld ook een onderdeel van en die wordt gebruikt als basis bij een project. Dat is dat eigenlijk het eerste waar naar wordt gekeken van wat voor soort straat als omgeving is dit en wat betekent dat dan voor dit soort onderwerpen maar dat is wel, moet ik eerlijk zeggen, allemaal algemeen, juist ook omdat het overal toepasbaar moet zijn. Hè, het is vaak de basis, het begin van zo'n traject, maar zorgt wel ervoor dat je ook dit soort thema's dan hebt.

[00:20:59]

Interviewer: Ja, oké, dat is wel interessant om te weten: hoe heet dat project waar je toen aan hebt gewerkt? In Tynaarlo zei je toch?

[00:21:09]

Paul: Ja, dat was typisch Tynaarlo ik denk zelfs op de website er nog wel is. Typisch Tynaarlo.nl. Ehm, en dan moet je weten dat ik zelf, # ik ben nu programmamanager voor de binnenstad, een projectleider voor de herinrichting van de grote markt, maar eigenlijk is mijn achtergrond communicatie en participatie en ehm. Ik heb dan ook mede eigenaar van een bureau en dat bureau dat heeft daar die opdracht mogen doen, heb ik zelf toen ook aan gewerkt, dus zodoende ken ik dat goed. Met dat was vooropleiding ben je hier aan het land bij de communicatie.

[00:21:49]

Interviewer: Wat voor opleiding heb je eigenlijk gedaan?

[00:21:50]

Paul: Ik heb communicatiewetenschappen in Nijmegen gedaan.

[00:21:55]

Interviewer: Was ik benieuwd naar!

[00:21:57]

Paul: Dat is dan in Groningen is vanuit het letteren, communicatie. Nijmegen en Amsterdam kon je dat doen vanuit sociale wetenschappen en dat vond ik zelf een interessante invalshoek. Dan had je bijvoorbeeld ook geen taal als wij bijvak of zo, maar dan had je keuze uit sociologie, psychologie, antropologie. Heel lang geleden!

[00:22:28]

Interviewer: Hahah, ik ben uiteindelijk ook vanuit mijn interesse voor sociologie bij bij sociale geografie en planologie terecht gekomen. Want ik vond sociologie heel interessant, maar sociale geografie leek mij wat meer toegepast.

[00:22:42]

Paul: Nou ja, dat is eigenlijk precies de overweging die ik destijds zelf ook had, dus ik heb propedeuse sociologie gedaan en toen ben ik naar communicatiewetenschap overgestapt.

[00:22:55]

Interviewer: Nou goed, ik denk dat ik echt al heel veel informatie al heb. Hier kan ik in ieder geval al goed mee voortborduren dus dat is ontzettend fijn.

[00:23:02]

Paul: Mooi, oké, mag ik je nog tippen op jougrotemarkt.groningen.nl? Ik weet niet of je die al hebt bekeken?

[00:23:10]

Interviewer: Hmm, ik heb wel de plannen enzo bekeken van de grote markt, maar dat was volgens mij via de algemene site van de binnenstad.

[00:23:17]

Paul: Ah oké, want daar vind je ook nog misschien wat achtergrondinformatie en waar ik het net over had, bijvoorbeeld die leidraad voor die nieuwe stads- ruimtes hè, die voor de openbare ruimte, die staat, die staat op de ruimte.voor.jou.groningen.nl, dat zijn eigenlijk twee websites, grote markt, stonden we zo'n project dat we vonder dat dan ook hun eigen website verdienen.

[00:23:41]

Interviewer: Waar zit je nu eigenlijk in het project? Hoe ver is het?

[00:23:46]

Paul: Het college van burgemeester wethouders heeft op twee november de plannen akkoord bevonden en naar de gemeenteraad gestuurd, we zitten in deze fase eigenlijk nog een beetje tussen de besluitvorming in, dat wil zeggen dat, het college heeft het akkoord gegeven, maar de gemeenteraad moet nog ook akkoord gaan en die moet ook geld beschikbaar stellen en dat gebeurt eind deze maand... ja, dat mag ik nu zeggen, eind deze maand, 22 december. En ondertussen zijn we nog volop bezig met nadere detaillering van het ontwerp en met allerlei gesprekken met caféhouders en mensen die terrassen hebben en die poffertjeskramen hebben.

[00:24:32]

Interviewer: Ja, de grote markt is natuurlijk een ontzettend complex gebied met heel veel mensen die er belang bij hebben.

[00:24:36]

Paul: Ja het zijn roerige tijden.

[00:24:38]

Interviewer: Ontzettend, ja!

[00:24:39]

Paul: Nou ja, dat is wel, heel veel mensen hopen, dat fundament is altijd moeilijk, hè.

[00:24:43]

Interviewer: Ja nou, maar ik moet heel eerlijk zeggen dat ik het ook even lastig zou vinden als de hele grote markt open ligt

[00:24:51]

Paul: Ja, maar we gaan het wel zo doen dat er zo min mogelijk overlast is hoor!

[00:24:56]

Interviewer: Ja, in fases zeker.

[00:25:00]

Paul: ja, in fases doen we dat en het is wel zo dat we verwachten dat het vanaf, en dat hoop het meeste gaat het nog mee akkoord gaan. Dat was vanaf maart, ongeveer volgend jaar, komende maart, dat we dan fietsenstalling onder de oude v&d hebben, zodat de Grote markt fietsvrij wordt.

[00:25:24]

Interviewer: Bij het forum zit inderdaad ook al een.

[00:25:28]

Paul: Ja, klopt, en dan komt er bij de V&D weer een bij, want het is nu vaak een enorme zee aan fietsen en ik vind het eigenlijk jammer, ja, en als je dan als gemeenschap 14000000 euro gespendeerd aan zo'n plein en het staat volgens weer helemaal vol, dan heb je wel een hele dure fietsenstalling

[00:25:44]

Interviewer: Nou, ik ben benieuwd of onze Groningse studenten in het stadje ermee eens zijn dat ze hun fiets niet meer op de grote markt mogen zetten

[00:25:51]

Paul: Nou ja, als die twee keer weggehaald door de handhavers nee, dat is inderdaad ook nog wel een dingetje, hoor, maar we hebben gewoon zoveel fietsen in zo'n stad dat is ook zoiets voor toegankelijkheid, maar ook voor kinderen. Ja, je hebt, als je iets wil, dan heb je ook wel een beetje de ruimte nodig en de ruimte wordt nu ontzettend ingenomen door.. nou ja, als fietsen, maar ook wel terrassen uitstallingen, dat we ook als je kijkt naar 'spelen' en kinderen en dan vind ik ook eigenlijk dat je goed moet kijken naar; Hebben wij in zo'n binnenstad nog voldoende ruimte om dat te kunnen doen?

[00:26:30]

Interviewer: Ja.

[00:26:31]

Paul: En nu staat dat wel erg onder druk en ik denk dat het goed is dat daar kritisch naar gekeken worden.

[00:26:37]

Interviewer: Ja, ik ben er wel mee eens hoor, ik denk menig vrienden van mij die niet bekend zijn met ruimtelijke wetenschappen zullen er niet mee eens zijn dat ze hun fiets niet even snel

ergens kwijt kunnen, maar in het algemeen is het ontzettend belangrijk om die openbare ruimte te bewaken.

[00:26:56]

Paul: Ja, dus ja, en al helemaal als je in een rolstoel zit, dan kun je er niet langs. Oké. Nou, mocht je nog vragen hebben, dan, laat het gerust weten. Heel veel succes, Ik weet niet als je denkt, oh dat is leuk om toch nog even toe te sturen, dan vind ik het zelf natuurlijk hartstikke leuk om dan nog iets van te zien wat je maakt.

[00:27:22]

Interviewer: Haha, ja, als ik er achteraf trots genoeg op ben zal ik dat doen

[00:27:25]

Paul: Ja, precies, hou ik je aan, heel veel succes, oké.

[00:27:32]

Interviewer: Oké, werk ze vandaag!

[00:27:34]

Paul: Jij ook!

Appendix 7: Interview transcript Chantalla Pleiter (Interviewee 4)

[00:00:00]

Chantalla: En ik denk misschien, ik weet niet of Floris ook mee wilt bemoeien, maar Floris maakt het ook allemaal interactieve installaties voor kinderen. Die heeft ook veel kinderen. Floris zijn kinderen komen ook vaak soms mijn dingen testen, dus wie weet heeft hij ook nog wel wat antwoorden.

[00:00:30]

Floris: Oh, ja hoor. Hahah, dan is het een soort live interactieve podcast

[00:00:41]

Interviewer: Hahaha, ja, leuk, veel input, dat is mooi.

[00:00:48]

Chantalla: Vraag eerst maar wat je wilt weten.

[00:00:50]

Interviewer: Eerst ben ik heel geïnteresseerd in de kinderbiënnae, wat was daar je rol?

[00:01:00]

Chantalla: Ik was onderdeel met een kunstwerk van de Kinder Biënnale.

[00:01:00]

Chantalla: Ik heb hem net niet gezien trouwens, ik ben twee weken geleden heen geweest, maar volgens mij was die toen al weg, maar hoe komt dat?

[00:01:12]

Chantalla: Nou, Ja, het was een installatie die ik ooit eigenlijk met een deel van ook de leden van de broedplaats campagne hebt gebouwd voor het Rotterdams philharmonisch orkest en dus hij bestond al. En dus we hebben, hij is uitgeleend, eigenlijk door het orkest, zij zijn eigenlijk de eigenaar van de installatie en dus ze wouden hem terug. Eerst zouden Kinder Biënnale ook tot oktober duren en daarna, door Corona enzo is hij uiteindelijk verlengd. En ja, ik kom met geen mogelijkheid voor elkaar krijgen dat nog langer bleef, Hij staat normaal vast in de doelen, Rotterdam, dat is eigenlijk een soort oosterpoort maar dan in Rotterdam, waar dus ook het orkest zijn vaste plek heeft. En ze gebruiken dus voor voor scholen, voor educatie, dus ik kan me heel vaak schoolklassen langs en ook als er concerten zijn, dan is het vaak open en dan draait die ook in en bij andere kinderactiviteiten.

[00:02:31]

Interviewer: Ik heb er wel een filmpje van gezien op youtube, het zag er heel leuk uit, het was Virtueel toch?

[00:02:31]

Chantalla: Nee, dit is de Orkest Ontdekker, ik kan straks wel even een filmpje laten zien, we hebben net een nieuw filmpje gemaakt waar hij in het Groninger Museum stond. Daarna is er nog een vervolg gekomen en dat is de Virtuele Orkest Ontdekker. Het is een beetje een vergelijkbare insteek, maar dan met een heel ander medium. Dus, wat daar onder de stolp staat, dat is eigenlijk de allereerste maquette die ik heb gemaakt voor de Orkest ontdekker. Die is dan in het heel groot gebouwd. Dus al die toeters, daar zit licht in en daar zitten kleine speakertjes in. Dit is eigenlijk een abstracte opstelling van een orkest en op die kubussen, dat zijn eigenlijk zitjes waar je op kan gaan zitten en dan in die kubussen zitten de afbeeldingen van de muziekinstrumenten. Een orkest is opgebouwd uit muziekinstrumenten groepen, een groep speelt van dezelfde soort partij, die hebben allemaal dezelfde soort functie en dezelfde soort klank. Het moment dat je op het podium klimt dan activeer je hem. Bijvoorbeeld dat (wijst naar de maquette) zijn de lage strijkers, dan hoor je de cello's en de contrabassen en zo kan je, door te verplaatsen van kubus naar kubus kan je eigenlijk al de verschillende instrumenten leren kennen en als je met veel bent kan je eigenlijk ook het hele orkest tot leven roepen. Je kan ook met verschillende handen en voeten kan je zorgen dat er meerdere geactiveerd worden. Je kan ook de plek van de dirigent innemen, dat is eigenlijk een soort touch screen, daarin kan je ook alle instrumenten aan en uit zetten, dan kan je ook zien hoe ze heten of je kan als een echte dirigent zeggen tegen de mensen die aanwezig zijn; 'jij moet gaan zitten', 'jij moet gaan staan'. Dus dat je een soort van groepsproces krijgt.

[00:04:42]

Interviewer: Was het specifiek ontworpen voor kinderen?

[00:04:43]

Chantalla: Ja, dat orkest kwam met de vraag; 'we willen graag een interactieve installatie, die we ook voor educatie kunnen gebruiken', dat was het! Dus ik ben gaan denken, wat is dan die klassieke muziek, en zo'n orkest? Ik ken wel wat klassieke muziek, ik ging dan zo af en toe naar een live concert van een orkest, maar ik zat niet heel diep in de klassieke muziek, wat ook handig is omdat je dan met een soort verwondering kan gaan kijken naar; 'wat is dit eigenlijk?'

[00:05:38]

Interviewer: Ja, en dat is ook een soort kinderlijke manier.

[00:05:39]

Chantalla; Precies, dan moet je met open ogen gaan kijken naar; 'wat is dit dan?', 'wat is hier raar aan?'. Voor mij was dat een soort van grote machinerie, zo'n orkest en ook als je klassieke muziek thuis luistert dan moet je je daar soms best wel hard op concentreren omdat het dan wel heel veel massa is, heel veel geluid. Als je dan naar een live concert gaat, dan is die massa aan geluid meteen iets totaal anders ofzo en naar mijn idee komt dat omdat je ziet waar het geluid vandaan komt, dus je ziet het eigenlijk voor je ogen en dan hoor je het dus ook beter van ohja, wacht; nu gaan dus al die strijkers.

[00:06:25]

Interviewer: Ja, inderdaad, dan zie je de muziek als het ware door het orkest heen bewegen.

[00:06:33]

Chantalla: Precies, dan zie je dus hoe het gemaakt wordt, welke instrumenten dat zijn en daardoor wordt die muziek opeens veel leesbaarder omdat je eigenlijk de verschillende stukjes leert kennen. Naja, en dat principe, wauw, dat zou je eigenlijk moeten inzetten in zo'n installatie zodat je zelf kan spelen met al die, naja, radertjes, wat een orkest eigenlijk is. Dat je elk ding afzonderlijk kan leren kennen en dus ook kan zien wat er gebeurt en kan horen wat er gebeurt en dan heb je een soort handvatten om het hele orkest te snappen. En dan moet je eigenlijk een beetje het gevoel krijgen van wat is dat dan? Om op zo'n podium te gaan staan? Daar is eigenlijk ook waar we het allemaal kunnen horen en zien, het is ook een soort performance wat ze dan doen, al die individuele muzikanten en wat als je dan als publiek zelf die plek even inneemt en daarnaast heb je ook nog het aspect dat de muzikant eigenlijk nooit het hele overzicht hoort, want je zit er gewoon middenin.

[00:07:48]

Interviewer: Oh Ja, op die manier zijn er allemaal verschillende perspectieven

[00:07:49]

Chantalla: Precies, dus elke toeter heeft hier ook zijn eigen geluiden. Dus je hebt ook een soort 9.1 opstelling kwa geluid, dus het geluid is ook heel ruimtelijk. Dus je hoort ook de violen van de linkerkant komen en de pauper van rechtsachter. Dus je krijgt ook nog een soort ruimtelijke geluidsbeleving. En naja, dus dat, dat je zon orkest dus een beetje kunt ontrafelen en zo kan snappen wat het is, dat is eigenlijk de inzet geweest van de installatie. En dan eigenlijk ook van de virtual reality versie, die hierna is gekomen, want daar kan je ook een aantal verschillende instrumenten ook spelen in virtual reality, dus je kan zelf een viool pakken en dan proberen te spelen. Dus dan moet je je dus fysiek gaan verhouden tot de vraag; 'hoe speel je het?', 'hoe werkt zo'n instrument?' Zo leer je dan een aantal instrumenten kennen, en dan moet je op een keuze maken tussen een van die instrumenten en dan kom je in de gefilmde wereld, waarbij je dus voor de muzikant staat die dat instrument speelt, maar middenin het orkest, dus je zit dan echt recht voor degene die de
Voice recorder valt uit

[00:00:26]

Chantalla: En het observeren is natuurlijk ook gewoon belangrijk, van, hoeveel zeg je van tevoren en wat gebeurt er als je ze (de kinderen) loslaat met een paar elementen en wat gaan ze dan doen? Hoe gaan ze ontdekken, wat halen ze er wel uit, wat halen ze er niet uit? Dat vind ik super belangrijk, en vooral kijken hoe leuk vinden ze het? Hoeveel intrinsieke motivatie is er om dat te doen en te proberen. Wanneer verliezen ze dan hun aandacht en afvragen, hoe komt dat dan? Dat zijn hele belangrijke momenten om van daaruit weer door te ontwikkelen. Hoe gebruiksvriendelijk is het (een installatie over boeken voor kinderen in het Forum), wat voor boeken willen ze, dat kwam soms vanzelf al naar voren. Ik weet bijvoorbeeld bij de Kinder Biënnale waren ze dus in het begin echt van plan om deel van de expositie, de keuzes van de kunstwerken te laten doen door kinderen.

[00:02:16]

Interviewer: Is het allemaal echt vormgegeven door de kinderen? Ik dacht namelijk dat het idee van de kunstwerken kwamen van de kinderen, en dat het allemaal wel begeleid werd, maar dat het groot en deels door kinderen werd geïnitieerd, maar dat is dus eigenlijk niet zo?

[00:02:37]
Chantalla: Nee

[00:02:43]
Floris: We hebben wel een ander voorbeeld voor kinderparticipatie, dat voetbaldoel. We hebben een keer een project gedaan bij basisschool de Petter flat en daar, het doel van het project was eigenlijk om een speeltoestel te ontwerpen wat energie opwekt en daar hadden we een soort traject gedaan, een presentatie gegeven van tevoren over: 'wat is nou eigenlijk energie?' en met wat extra inspiratie. Toen hebben ze in groepen plannetjes bedacht, toen hebben we vervolgens een soort 'doe workshop' gedaan met heel veel materialen, dat ze eigenlijk een prototype schaal model konden maken van wat ze hadden bedacht. Uiteindelijk was er dan een soort verkiezing en het winnende model werd dan verder uitgewerkt en dat model staat nu ook echt op het speelplein.

[00:03:37]
Interviewer: Dus er is van tevoren eerst wel een soort van cursussen gegeven?

[00:03:41]
Floris: Nou vooral een beetje context over energie en wat voorbeelden van speeltoestellen.

[00:03:41]
Interviewer: heb je dan wel eens dat kinderen met hele onrealistische vragen komen, waar je eigenlijk direct al van weet dat je er niks mee kan?

[00:03:57]
Floris: Ja, natuurlijk!

[00:04:03] Ik: Wat doe je daar dan mee?

[00:04:07] Chantalla: Nou af en toe kan dit juist heel inspirerend zijn, zond denkwereld waar je helemaal geen weet van hebt. Dus ik zou niet meteen denken: 'nou, dat kan sowieso niet'

[00:04:19]
Floris: Ik vind het vaak best lastig want heel veel creatieve workshops voor kinderen zijn eigenlijk een soort tutorial zegmaar. De kinderen bedenken niet echt zelf iets, maar het is een soort kleurplaat, mar dan een andere variant. Dat is nog best wel lastig.

[00:04:41]
Chantalla: Ja en ik vind het ook wel een beetje lastig, hetzelfde heb je bijvoorbeeld, het was volgens mij een architect die dat zei, er is bijvoorbeeld een opdrachtgever, als degene met de vraag naar mij toe kant van; 'goh, wil jij dit ontwerpen?'. Dan vraagt hij vooral 'waarom?' en 'wat voor functie?'. Dus niet 'wat wil je?', maar 'waarom wil je?'. Dan gaat de architect bezig met iets bedenken wat wat de opdrachtgever nooit had kunnen bedenken, want waarom vraag je anders iemand met een specialiteit om iets te bedenken, verder dan wat je zelf ooit zou kunnen. Ik kan me dus wel voorstellen, want de Kinder Biënnale heeft wel andere manieren gebruikt om kinderen te betrekken en ook we gevraagd 'wat zouden jullie allemaal in een museum willen?'

en dan kom je toch heel snel uit op een selfie ruimte, terwijl juist het hele toffe is juist dat je ze iets geeft wat ze echt nog nooit hadden kunnen bedenken en ook niet in het kader kunst hadden kunnen plaatsen. Dus je kan ze ook nieuwe dingen laten zien en laten ervaren die voorbij hun eigen verbeelding gaat. Dus dat is een beetje een moeilijke verhouding.

[00:06:44]

Interviewer: Oh, dus je had zelf niet echt het idee dat kinderen met extreem interessante ideeën kwamen?

[00:06:51]

Chantalla: Ik kan mij voorstellen dat er een verschil is tussen verschillende projecten. Wat Floris net zei, over dat voetbaldoel, dat is iets wat ze zelf ook echt gaan gebruiken, wat geïncorporeerd wordt in het dagelijks leven, in het spelen. De Grote markt bijvoorbeeld, dat is een ruimte waar je jezelf tot gaat verhoudingen waar je zelf onderdeel van gaat worden. Kunst is weer een heel ander soort medium. Dus om al te leren wat kunst is of hoe denk je daarvoor? Ik denk dat dat ook het doel was van die hele Kinder Biënnale. Want kunst is niet alleen maar een schilderij aan de muur, en dat is ook wat je heel vaak hoorde en terug las op de borden bijvoorbeeld. Ze wilden dus totaal oprekken van 'wat is kunst?' of 'wat is een museum?', 'wat kan je daar?'.

[00:08:22]

Interviewer: Ja, het dat besef, wat kunst allemaal is en wat het kan zijn komt misschien wat later.

[00:08:23]

Chantalla: ja en wat wel heel leuk was is dat het wat kinderambassadeurs op bezoek waren geweest, ook hier bij het atelier. En ook om de kunstenaars te ontmoeten en ze hebben de bordjes ook geschreven en dat was wel heel leuk omdat je dan dus ook vanuit het perspectief van het kind benadert.

[00:08:52]

Interviewer: Ja ik heb de bordjes ook gelezen inderdaad. Maar het viel me op dat er op een paar bordjes juist stond wat je niet mocht doen, ik zou zelf denken dat het leuker is om gewoon te zeggen wat je wel mag doen.

[00:09:10]

Floris: ja, die bordjes waren juist heel erg niet voor kinderen, zeg maar.

[00:09:16]

Chantalla: Die bordjes!? Die waren juist allemaal wel geschreven door kinderen.

[00:09:20]

Floris: Maar als ze dan z'n installatie zien, gaan ze dan zo'n bordje lezen, dat vraag ik me af, dat is eigenlijk meer voor de ouders denk ik toch? Mijn kinderen hebben geen enkel bordje gelezen

[00:09:27]

Chantalla: Nee, maar ze krijgen wel de informatie over waar die bordjes in een museum nou eigenlijk voor zijn: 'om een soort van context te geven aan het kunstwerk, die werden benaderd uit de ogen van de kinderen in plaats van een conservator.

[00:09:46]

Floris: Ja, dat wel, dus de vorm is heel ouderwets zegmaar.

[00:09:50]

Chantalla: Ja, zeker, ja.

[00:09:59]

Floris: Het zou juist wel leuk zijn als je het integreert in het kunstwerk ofzo, dat je het op een andere manier ervaart, een kinder manier

[00:10:11]

Interviewer: Dat het voorgelezen wordt of misschien een audiobestand?

[00:10:12]

Floris: Naja, kinderen kunnen wel lezen, dat is het probleem niet

[00:10:12]

Interviewer: Bedoel je dat ze er niet echt bij stil gaan staan?

[00:10:13]

Floris: Het is meer zo, dat als je zo'n ding ziet, dan wil je dat ervaren.

[00:10:15]

Chantalla: Ja, nou ja, precies. Dat is natuurlijk ook de benaderingswijze van kinderen. Van het doen en ervaren, proberen. Die ouders, die blijven staan en gaan een bordje lezen, maar wel vanuit het perspectief van een kind. Dat vind ik nou juist het leuke eraan.

[00:10:44]

Floris: Het jammere aan de kinder biënnale is dan denk ik dat je als ouder dan..., op een of ander manier ging het niet goed samen dat de ouders dan ook mee gingen spelen. Want bij kinder biennale, dat is dan eigenlijk voor kinderen, moet ik dan kinderen gaan wegduwen, bij wijze van spreken om ook wat te ervaren?

[00:10:59]

Chantalla: Ja, had je dat?

[00:11:02]

Floris: Ja, ik had dat wel. Ik had zelf wel het gevoel van ja, kinderen gaan toch voor hier.

[00:11:07]

Interviewer: Ik heb op een vrij rustig tijdstip gegaan, er was geen kind te bekennen dus dit heb ik zelf niet zo ervaren. Tegenover de waar eerst volgens de Orkest Ontdekker stond, stonden

allemaal opblaasfiguren, en die wou je gewoon aanzitten, maar dat mocht niet, dat vond ik zelf ook zoiets want als kind wil je daar gewoon aan zitten of op slaan ofzo, maar dat mocht dus niet.

[00:11:45]

Chantalla: Haha, ja maar ik moet eerlijk zeggen dat ik er ook wel een beetje aan gezeten heb hoor. Bij de Orkest Ontdekker waren er ook heel veel ouders en vooral inderdaad als het soms rustig was met kinderen waren er ook oudere mensen die ook weg lang bleven hangen en daar echt wel op gingen spelen, gewoon gingen ontdekken en uitproberen van; 'wat kan je?', 'wat gebeurt er?'. Dat is vaak het probleem ook met volwassenen; dat ze niet meer durven te ontdekken.

[00:12:27]

Interviewer: Ja, dat het een beetje een drempel is inderdaad, he

[00:12:26]

Chantalla: Ja het is heel grappig want ik had nooit specifiek installaties gemaakt voor kinderen, maar wel interactieve installaties. Ik heb Minerva gedaan en een onderdeel daarvan, ik heb scenografie gedaan eigenlijk, dat is theatervormgeving, dus eigenlijk het beschrijven van de ruimte, betekenis geven aan de ruimte, aan decor, aan attribute, maar de opleiding op Minerva was eigenlijk heel autonoom. Alleen maar decors maken vond ik ook niet echt zo heel erg interessant, waar je dan als het ware acteurs in plaats, maar publiek in een algehele sfeer plaatsen, die verhalen vertelt, bijvoorbeeld. Want dat is het interessant aan theater, het is altijd live, je moet altijd een moment hebben waar publiek, decor en theaters samenkomen in dezelfde ruimte en daar ontstaat het, daar gebeurt het, daarbuiten is er niks, dat is een soort gedeelde ruimte waar die ervaring ontstaat. Dat element vond ik super fascinerend en dat beweegt eigenlijk een beetje de dingen die ik doe. Dus het maakt uit of jij daar als publiek bent of niet, zonder jou komt het niet tot leven, ontstaat er geen verhaal of is er geen context. En dat ben ik dus gaan doen, met een grote rol voor technologie ook. Het grappige is dan vaak, bij de eerste kunstwerken merk je dat volwassenen zo'n ruimte binnenkomen en gewoon bleven staan en kijken en observeren, totdat er een kind binnenkwam en die ging alles aanraken en verplaatsen en bewegen en dan ontstond er iets: 'wat is dit?'. Als de kinderen dan weer weg waren begonnen de ouders dan weer te spelen. En zo ben ik uiteindelijk een beetje doorgeschoven naar de kinder installaties, omdat dat gewoon heel goed werkt voor kinderen, maar het was nooit echt de bedoeling op zich. En ik vond het ook wel een heel fascineren mechanisme om te zien of je die ouders dan ook weer kan laten spelen.

[00:15:43]

Interviewer: Ik heb wel eens met een huisgenootje gefantaseerd of het mogelijk zou zijn om speeltuinen voor volwassenen te creëren in de stad, dat zou ontzettend leuk zijn. Ook onderzoek doen naar hoe je volwassenen toch zover krijgt om echt te gaan spelen.

[00:16:17]

Chantalla: Ja en je dan afvragen over, van ja; waar zijn we dan bang voor ofzo? En wat heb je dan nodig om daar overheen te komen.

[00:16:32]

Interviewer: denk je zelf dat kinderen een betekenisvolle bijdrage kunnen leveren aan het ontwerpen en plannen van sociaal infrastructuur?

[00:16:44]

Chantalla: Zeker, en vooral, denk ik omdat ze nog niet geblokkeerd worden door 'dit kan niet', 'dit mag niet, 'dit is niet praktisch'. Ik denk nog veel meer denken vanuit, wat vinden we belangrijk, wat hebben we zelf nodig, hoe moeten mensen met elkaar omgaan en zonder dat er dus meteen al iets is van 'ja maar dat kan niet', 'dat kost teveel geld', terwijl dat als je die open blik eerst houdt en doordat kinderen bijvoorbeeld zouden zeggen, nou, een plein waar je met elkaar op een soort kladblok kan tekenen, ofzo, om samen een tekening te kunnen maken, ik zeg maar wat. Als ze dan met zoiets komen dat je dan wel gaat denken hoe je dat kan gebruiken of een bepaalde vorm kan geven, dat het idee bij de basis niet direct al afgeschoten wordt omdat het dan niet, naja, realistisch is. Je kan natuurlijk allerlei verschillende soorten aanvliegroutes hebben, en ook, het is een perspectief natuurlijk die je zelf niet altijd meer aannemen, dus soms moet je het perspectief van iemand anders vragen, van goh: 'wat vind jij belangrijk, omdat ik niet voor jou kan gaan bedenken wat jij belangrijk vindt. Dat doen we natuurlijk heel vaak met 'wat vinden wij voor jou belangrijk?', maar dat is iets anders dan wat jij belangrijk vindt. Dus ja ik denk dat dat heel functioneel zou kunnen zijn om kinderen daarvoor te vragen. Misschien nog wel, wat Floris net ook al aangaf, dat je ze een introductie geeft in wat is bijvoorbeeld energie, dat je ze wel meeneemt in waar het over gaat, maar de kunst is dan om ze van tevoren niet al te blokkeren in wat wel en niet klopt. Dus dat is denk ik ook de grote kunst ervan. Dan neem je ze mee in het onderwerp zonder dat ze overrompeld worden.

[00:19:34]

Interviewer: Heb je, vanuit jouw ervaring, verder nog suggesties om zo'n soort participatie traject met kinderen vorm te geven?

[00:19:37]

Chantalla: Naja, waar we het dus net over hadden..., en ik kan me herinneren dat er vroeger ooit een keer mee mochten denken over ons eigen schoolplein, hoe dat eruit kwam te zien.

[00:20:01]

Interviewer: Jij vroeger, bedoel je?

[00:20:01]

Chantalla: Ja volgen mij wel. Ik kan me herinneren dat we toen allemaal dingen hadden getekend met water eruit enzo...

[00:20:11]

Interviewer: Volgen mij heb ik dat ook wel eens mogen doen inderdaad, nu je het zegt. Toen kregen wij ook een nieuw plein.

[00:20:11]

Chantalla: Jaja, nou waar we het net over hadden, dat was wel heel interessant geweest als ze dat op Let's gro hadden gedaan, toegepast op de Grote Markt, dat het dus niet alleen 'denken' is, zegmaar 'ik denk', dus dat je ze vraagt, wat vind je belangrijk aan de Grote markt, maar dat je het gaat doen. Dus dat je het gaat visualiseren of dat je het echt gaat bouwen en daarmee

wordt het ook direct tastbaarder, dat ze dus ook volumes, dat het dus nog veel meer gaat leven wat je aan het bedenken bent.

[00:20:59]

Interviewer: Ja precies en dan is het waarschijnlijk ook langer interessant voor kinderen.

[00:21:01]

Chantalla: Dat, precies, en ik denk ook dat er daarmee weer nieuwe ideeën worden getriggerd. Dus dat je niet alleen in het 'denken' blijft zitten en het beantwoorden van vragen, maar juist in het bouwen en het echte doen en, naja, vormgeven van ideeën. Dat ook gezamenlijk denk ik, dat het ook een groepsproces is met kinderen. Dan krijg je dus dat ze op elkaars ideeën gaan reageren en dat er op de manier weer nieuwe ideeën ontstaan. Dat betekent ook dat de resultaten die je daarna hebt nog veel tastbaarder zijn, dat ze dus nog veel meer een eigen wereld kunnen maken waar je dus veel makkelijker op door kan bouwen. Dusja, ik zou het fantastisch vinden om 10 verschillende Grote markten te zien, gemaakt door kinderen.

[00:22:13]

Interviewer: wat ik me dus afvraag waar je misschien over mee kan denken, die ideeën worden uiteindelijk weer vertaald door bijvoorbeeld een ontwerper, en dan kan het zijn dat die ideeën ontzettend veranderen, zou het dan heel veel uitmaken voor de kinderen dat hun ideeën er lastig in zijn te herkennen?

[00:22:36]

Chantalla: Het is natuurlijk ook maar net wat je ze belooft.

[00:22:45]

Interviewer: Ja precies, ik heb ook uit een eerder interview wel gehoord dat ze van tevoren al beslissen om het niet te doen, omdat ze bang zijn de kinderen uiteindelijk teleur te stellen, van, we kunnen dit niet vormgeven.

[00:22:49]

Chantalla: Ja, ik kan me ook voorstellen dat die ontwerpen dan langzaam worden terug getimmerd naar een taal die architecten en planologen eigenlijk altijd gebruiken, maar het zou natuurlijk super spannend zijn als je een stuk bijna vrij zou geven. Want alleen dan ga je tot iets komen waar de anders niet toegekomen zouden zijn. Ik kan mee een artikel, ik weet niet meer precies waar het was, over een soort scrapyard speelplaats, volgen mij was het ergens in Engeland, waarbij ze, en dat gaat ook allemaal over het spelende mens, het spelend kind, waarbij eigenlijk een terrein was met auto's, allemaal ruw materiaal, waarin kinderen zelf van alles konden maken en konden bouwen, dus in plaats van dat je zegt 'dit is een speeltoestel', daar kan je dit mee doen, dat ze zelf allerlei dingen gaan maken en ontwikkelen, want dat betekent denk ik dat je dus ook dingen gaat maken van dingen die dat nog niet zijn. Dus dan creëer je allerlei soorten creativiteiten, een soort beeldjes kracht en juist dat, in het wild spelen en je soms ook vervelen, en dan komen tot 'spelen' of iets nieuws ontdekken, dat is super belangrijk omdat je een soort van kaders hebt, van hier mag je schommelen en daar mag je van de glijbaan. En dus dat is het enige doel wat je hiermee kan doen. Dan mis je natuurlijk heel veel creativiteit.

[00:25:33]

Interviewer: Met die bouwblokken stimuleer je zeker ook samenwerken.

[00:25:37]

Chantalla: Je precies, wat je dus ook ziet is dat er veel minder ruzie was, veel minder conflict met elkaar omdat iedereen zijn eigen ruimte heeft om zijn eigen wereld te creëren. Het grappige is dat ouders het vaak heel eng vinden want er zit ook een laag gevaar in die niet helemaal afgedekt is, waar kinderen juist meestal heel goed mee om kunnen gaan omdat ze ook een deel van het gevaar zien. Als je alles helemaal glad plavuis dan weet je op een gegeven moment ook niet meer wat dan wel gevaarlijk is. Als je dan toch ergens op kan klimmen wat dan 2 meter hoog is doen ze toch maar wel voorzichtig omdat het toch echt wel spannend is, maar ondertussen moet ik ook wel echt op mezelf letten, het is hun eigen verantwoordelijkheid om te zorgen dat dit goed gaat. Dat heb je natuurlijk ook in de publieke ruimte dat alles eigenlijk zo is gemaakt dat er zo min mogelijk risico is, waardoor als er opeens risico ontstaat, dan moet iemand daar de schuld van krijgen, dat ligt niet bij onszelf, dat risico is hier voor mijn voeten gegooid ofzo. Daar zijn we in Nederland ook best wel goed in.

[00:27:39]

Interviewer: Ja daar zijn we erg goed in inderdaad. Ik stop de opname even, ik heb nu wel de meeste informatie waar we ik naar opzoek was, dan kunnen we ongestoord even verder praten.

Appendix 8: Informed consent Chantalla Pleiter

Weloverwogen toestemming

Toestemmingsformulier voor het onderzoek 'How can children participate on the planning and design of recreational areas in the city of Groningen?' voor de bachelor scriptie van de studie Sociale Geografie en Planologie aan de Rijks Universiteit van Groningen.

Ik heb de informatie gelezen over het onderzoeksproject. Er werd mij de mogelijkheid geboden om vragen te stellen, en mijn vragen zijn naar mijn tevredenheid beantwoord. Ik had genoeg tijd om te beslissen of ik aan het onderzoek wil meewerken.

Mijn medewerking is volledig vrijwillig. Ik heb de mogelijkheid om mij op elk moment van het onderzoek terug te trekken, zonder daarvoor uitleg te hoeven geven.

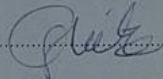
Ik geef mijn toestemming om het interview te gebruiken voor educatieve doeleinden. Ik ben akkoord met deelname aan dit interview.

Ik zou graag anoniem willen blijven of gebruik maken van een Pseudoniem om mijn anonimiteit te handhaven.

Alle informatie verzameld tijdens dit interview wordt niet publiekelijk gemaakt en is alleen beschikbaar tijdens een institutionele context voor leerdoeleinden. Mocht je een kopie van het eindresultaat willen ontvangen, wees er dan van bewust dat de informatie niet professional is beoordeeld en niet is bedoeld voor publicatie. Wij vragen je daarom dit niet te delen met derde.

Naam en handtekening van de deelnemer aan dit onderzoek

Datum

Chantalla Pleiter 08-12-21

Ik, de onderzoeker, verklaar dat de deelnemer aan het onderzoek is geïnformeerd over het onderzoek. Wij zullen de deelnemer op de hoogte houden over zaken dat zijn/haar deelname kan beïnvloeden.

Naam en handtekening van de onderzoeker

Datum

Josephine Faber 08/12/21

Appendix 9: Codebook (To be included in final version)